"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 45, **MAI 2007** Apare **DUPĂ jumătatea** lunii **1,5 RON** (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Editorial: REFUZĂM JOCURILE MURDARE!

Întoarcerea la trecut, o calitate sau un defect?

În discuţiile cu diverse persoane, apropiate de Mişcarea Legionară sau nu, legionarii de diverse vârste - unii trecuţi prin iadurile puşcăriilor comuniste, alţii prin gulagul sovietic ca prizonieri - **unul dintre punctele mele de reper este moştenirea marilor noştri înaintaşi: când avem de rezolvat probleme mai dificile încercăm să valorificăm experienţele trecutului legionar** pecetluit cu sângele martirilor noştri.

Chiar dacă exprimarea aceasta ar putea să fie acuzată de patetism, conţine un adevăr incontestabil, şi anume că marile personalităţi ale Mişcării au plătit cu libertatea - dar de cele mai multe ori cu viaţa - dorinţa lor de a pune în practică o schimbare radicală a opticii poporului român, legată de politică.

Pentru prima dată în istorie, scopul unei formaţii politice, dar şi mijloacele de atingere a acestuia, au fost legate de respectarea strictă a preceptelor creştine: adevărul şi dragostea.

Ideea că în comportamentul politic trebuie să se renunţe la vechile tipare este falsă; exemplul clasic ar fi practicarea machiavelismului de câteva sute de ani, practicarea minciunii, a răzbunării, a urii, de către adversarii ireconciliabili ai ideilor legionare.

Bineînţeles că suntem capabili şi chiar ne simţim obligaţi să filtrăm totul prin prisma prezentului, să ne adaptăm schimbărilor la zi, dar aceasta nu se poate referi decât la însuşirea mijloacelor de comunicare, la contracararea atacurilor veşnicilor duşmani ai principiilor creştine şi naţionaliste cu promptitudine şi cu realism, dar, atenţie, ***tot ceea ce facem nu trebuie să aducă atingere principiilor noastre!***

În momentul în care vei privi principiile legionare cu un singur ochi şi cu celălalt te vei uita şi vei copia stilul sau stilurile de luptă ale duşmanilor, nu mai ai nimic comun cu înaltele comandamente ale Mişcării; *când ai plecat de la ele, chiar dacă vei invoca sus şi tare că te tragi din aceeaşi rădăcină, nu vei fi decât un hibrid, un metis, "nici cal nici măgar", pornit, vrei - nu vrei, pe un drum care duce la compromiterea ideilor, practicilor şi, în general, a purităţii legionare!*

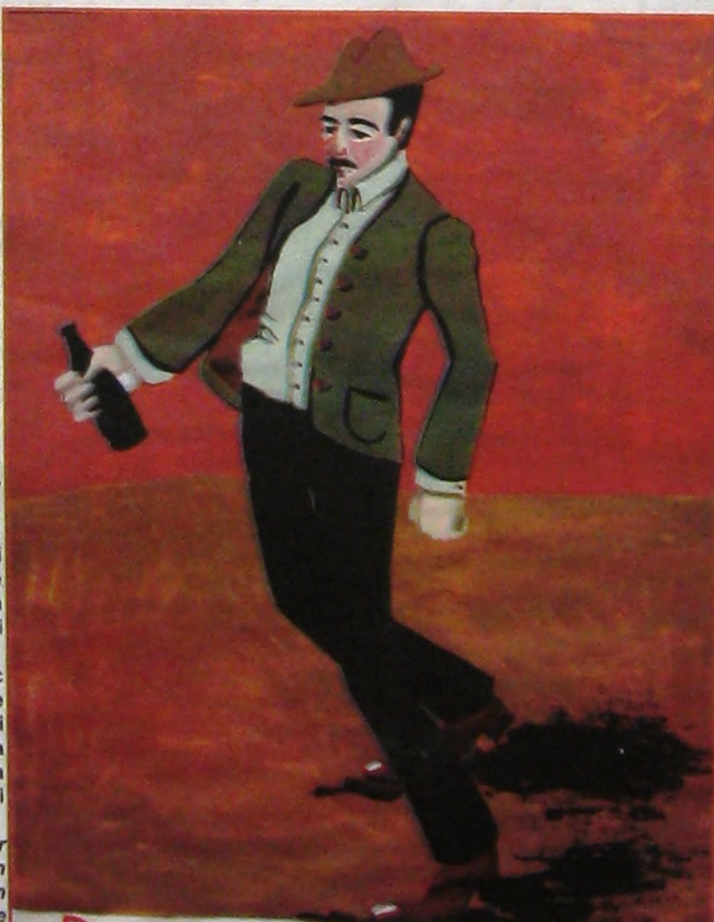
Poate, în momentul de faţă, în condiţiile în care până şi numele de legionar este interzis prin lege, în care sfântul cuvânt-noţiune, acela de "naţionalist", este transformat într-o insultă, **suntem obligaţi mai mult ca oricând să nu abdicăm de la principiile fondatoare!**

Veşnica dilemă a "cetăţeanului turmentat"

Încă de la instituirea votului universal, care a fost marea dilemă a românului: nu a ştiut niciodată cu cine să votezel Nu este o constatare originală: o moştenim in scris de la Caragiale!

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

REFUZĂM JOCURILE MURDARE! (continuare din pag. 1)

V-ați gândit vreodată să analizați profund semnificația acestei catalogări?

Cine este de fapt "cetățeanul turmentat"?

Este astăzi cetățeanul cu o cultură cel mult medie, neangrenat într-un activism politic, care are o meserie, un loc de muncă (pe care îl poate pierde sau nu, sau pe care l-a pierdut, sau a renunțat la el, exasperat de salariul absolut insuficient); **poate fi și așa-numitul generic "căpșunar" plecat în Apus să își rezolve problemele financiare**, aceste categorii formând împreună marea masă a alegătorilor.

Din nefericire însă, în această categorie a cetățenilor dezorientați sau care nu se pot hotărî, intră, în proporție din ce în ce mai mare, și cei pe care, tot generic, îi numim **intelectuali: oameni cu o licență în buzunar sau pe aproape, și ei indeciși, neangajați politic dar indiscutabil cu alte pretenții de la viață**, pe măsura orizontului lor intelectual.

Toți aceștia formează enorma masă a "absenteiștilor" care se apropie la noi de 50% din electorat și care își datorează comportamentul celor două mari racile ale vieții politice românești:

- lipsa unei formațiuni politice credibile, necompromise, care să trezească încrederea românilor prin eficiență și respectarea promisiunilor
- politica de "turmentare" (de amețire) a electoratului prin numeroase forme de diversiune caracteristice comunismului și inventatorilor lui, devenite practici curente în special după război și preluate după 89 de post-comuniști și neo-capitaliști importați, de circumstanță.

Nu mai este cazul să vorbim de politica comunistă fiindcă în acea perioadă nu se punea problema opțiunilor electoratului, dar după 1989, când alegerile au fost libere, chiar dacă de multe ori trucate, a intervenit interzicerea unor formațiuni politice - care limita aria opțiunilor, **alegătorul român fiind lăsat să creadă că apariția unor partide cu sonoritate interbelică reprezintă o garanție a schimbărilor economice și politice în România.**

Rezultatele sunt arhicunoscute și, fără a mai analiza cauzele, **ne trezim astăzi cu aceleași partide, societăți anonime de exploatare a resurselor naționale,** cu profil de asociație mafiotă, o justiție complet depășită, o clasă politică putredă până în măduva oaselor, care are o singură preocupare: să ocupe cât mai mult timp o poziție de căpușă pe trupul sleit de putere al țării românești, preocupați în primul rând să mărâie și să muște pe cei care, în mod real sau nu, le amenință locul privilegiat.

Și ce fac proștii: sunt capabili să se certe cu fratele, cu Neamul sau cu prietenii, pretinzând că preferata lui căpușă ar fi mai bună decât căpușa pe care fratele lui sau camaradul lui o prezintă ca pe Tudor Vladimirescu!!

Cum devine alegătorul român "turmentat"

Vorbeam în numărul trecut despre consilierii particulari ai șefilor de partide: de fapt aceștia conduc toate manevrele de acutizare a conflictelor dintre persoane, transformând concurența în dușmănie pe viață și pe moarte, pe de o parte, și aplicând un procedeu brevetat de mii de ani: "dezbină și stăpânește": desfac marile partide în bucăți, asmuțind diviziunile produse una împotriva celeilalte, producând o hărmălaie atât de mare încât alegătorul asurzit, preocupat de spectacolul de sunete produs, nu vede că:

- în spatele scenei de fapt se hotărăsc marile rapturi economice care afectează în mod real ceea ce generic numim "securitatea economică a țării", în care se pierd telefoanele; se devalizează "Bancorex"-ul, se încheie "tratate de pace" renunțându-se la Insula Șerpilor și la sursa enormă de petrol și gaze a apelor teritoriale române, se pierde "Moștenirea Gojdu" de un miliard de dolari, se dau pe nimic și în beneficiul unor persoane resursele energetice ale României până la epuizare și mă voi opri aici că mai sunt prea multe de enumerat - acestea în culise, prezentate ca "realizările" diferitelor guvernări; **în sala de spectacol, "cetățeanul turmentat" acceptă să fie buzunărit de "oameni de afaceri" străini** sau cu dublă cetățenie israeliano-română (în principal);
- **acceptă că în România a existat un holocaust de care este și el vinovat** și va trebui să bage mâna în bugetul străveziu al familiei și să întrețină o armată dotată cu cele mai sofisticate arme care să apere "țara sfântă" de mânia Islamului;
- **află că va trebui să întrețină sute de mii de minoritari pe care el, "turmentatul", i-a defavorizat de-a lungul secolelor,** și chiar să se umilească în fața lor sau să îi știe de frică (precum jandarmii și poliția îi știu);
- află că icoanele trebuie scoase din locurile publice;
- **află că iubirea de nație, în afară de faptul că este inutilă, este și un delict;**
- află că libertatea de expresie este un simplu deziderat pentru unii iar alții au dreptul să îți verse haznaua în cap și tu trebuie să accepți, eventual cu satisfacție, satisfacția de a trăi în "democrație".

O frază fără sfârșit, cu multe evocări și multe virgule: trebuie să mă opresc, din motive stilistice.

Și ce face alegătorul nostru de ieri și de azi: ignoră pomelnicul de mai sus pentru că nu are timp de altceva decât de supraviețuire, se integrează în spectacolul prezentat, cu convingerea plină de naivitate că tot ce nu știe nu există, ***că un "tătuc" îi va rezolva problemele esențiale de viață și că este inutil să adâncească lucrurile,*** dispus eventual să își dea votul pentru cinci mici și o halbă de bere!

> **"DACĂ TE AMESTECI ÎN TĂRÂȚE, TE MĂNÂNCĂ PORCII".**
>
> **(proverb românesc)**
>
> **BOICOTEAZĂ REFERENDUMUL!**

A mai fost Legiunea în această situație?

După atâtea argumente prezentate, să probăm concluzia și pe vechile tipare, moștenite de pe vremea când Căpitanul conducea cu înțelepciune și fermitate Mișcarea Legionară. În acel trecut au existat două situații:

- când au putut să participe la alegeri, sub denumirile expresiei politice a Mișcării ("Totul Pentru Țară", "Garda de Fier" etc.)
- când, fără nici o justificare, Mișcarea era exclusă de la alegeri la cererea forurilor evreiești internaționale sau din propria inițiativă a guvernelor la putere care gestionau alegerile.

Dar să revenim: ***a existat vreun guvern în perioada interbelică favorabil cât de cât Mișcării Legionare?***

Negativ! Toți s-au purtat cu noi de la foarte rău până la bestial!

Întrebare: ***l-a trecut prin cap vreunui fruntaș legionar să îl întrebe pe Căpitan "noi cu care călău votăm"?***

Apropo de adaptarea trecutului la situația prezentă: la ora actuală nu ne împușcă nimeni dacă lipim afișe, cel mult ne amendează, nu ne arestează și nu ne schingiuiește nimeni. Nu mai este necesar: **dușmanii și-au schimbat tactica. Ne îngrădesc cu legi** care deocamdată nu sunt nici europene, legi datând din satrapia călăului Iliescu din 1991, și **ne sugrumă mediatic**, 999 din 1.000 de publicații și emisiuni fiind proprietatea "mondialiștilor" sau fiind controlate prin subvenții sau presiuni ("autocenzura").

***Dragi legionari** - atâția câți mai sunteți,*
Și mulții noștri simpatizanți!

Diferența dintre perioada interbelică și prezent (apropo de tratament) constă doar în "metodă". Scopul este același, chiar dacă guvernările actuale nu ne mai transformă în martiri, în eroi ai neamului românesc; marea diferență, în veci rezolvabilă, este că atunci exista un Căpitan!

Deci spuneți-vă singuri vouă: ***Care dintre actualii politicieni, "de la opincă la vlădică", nu și-a făcut o chestiune de onoare din incriminarea Mișcării?***

Este vreunul care să ne fi luat apărarea, sau care sub o formă sau alta să nu fi dat cu pietre în noi?

Negativ!

Să nu vorbim doar de Mișcare: *Este vreunul care să fi demonstrat în cel mai palid fel că iubește altceva decât propria persoană, propria situație și gașca lui de hiene?*

Păi dacă nu, pentru ce te frămânți cui să îi dai girul tău? Nu ți se pare că poți să cazi în ridicol?

Aud făcându-se tot felul de socoteli: că votul tău va fi folosit în cutare fel sau în alt fel, cu explicații subțiri că dacă tu faci așa, este posibil ca ei să facă așa, și că trebuie să ne implicăm ca să împiedicăm diverse manevre!

În ce să ne implicăm, camarade, în jocurile lor murdare?

Jocurile lor murdare se fac oricum: și cu noi, și fără noi; de suferit vom suferi rigorile legilor nedrepte, și cu unul, și cu altul (sau, dacă vreți, și cu unii, și cu alții); nu credeți că ne înjosim dând infimul nostru gir oricărui dintre acești călăi moderni ai Mișcării Legionare?

Și ce facem, intrăm într-o nouă hibernare?

Negativ!

Vrei să îți exprimi opțiunea, vrei să contribui la îndreptarea lucrurilor?

E în regulă, de ce nu o faci?

Crezi că te poți rezuma la o scurtă deplasare până la centrul de vot o dată la patru ani? La asta se rezumă vitejia ta, la asta se rezumă grija ta de care faci caz?

Vrei "să pui osul la bătaie" pentru binele acestei țări și explicit **pentru binele tău și al or tăi, vrei să trăiești cu senzația că îți păstrezi demnitatea?**

Toate acestea costă! *Unii au plătit cu viața și cu libertatea aceste dorințe; nu îți cere nimeni și nici nu este cazul acum de așa ceva, dar de acolo și până la* ***a-ți manifesta părerile și voința "din an în paști", prin vot, este mai mult decât insuficient.***

Trebuie depus un efort continuu și

coordonat: lași comoditatea deoparte și devii militant pentru punerea în practică a unor idei (ca să nu pară pompos, să zicem "a unor idealuri").

Dintre două rele nu poți alege nici unul dacă nu ești obligat! Cam despre asta am vorbit!

Sâmbătă, 19 mai 2007, va avea loc referendumul pentru demiterea preşedintelui Traian Băsescu. Unii dintre români se bucură în perspectiva acestei demiteri. Alţii au făcut zeci de mitinguri de susţinere pentru preşedinte. România este împărţită în două. În rândurile următoare vom face o analiză foarte sumară a situaţiei.

Cine se luptă pentru putere?

De o parte este Traian Băsescu, fost comunist, după cum se autointitula la alegerile din 2004. Puţini ştiu că atunci, deşi actualul preşedinte a folosit replica electorală "Adriane, suntem doi foşti comunişti şi zău că poporul român merită ceva mai bun", pentru a crea senzaţia că este un "fost" ce s-a lepădat de Satana, folosea ca director de campanie electorală un "fost" şef de promoţie de la Academia de cadre P.C.R. "Ştefan Gheorghiu". *Aceasta ne indică gradul de sinceritate al omului Traian Băsescu, individ care a fost racolat de Securitate încă de pe băncile Institutului de Marină "Mircea Cel Bătrân".*

De cealaltă parte a ciozvârtei electorale se află "Coaliţia anti-prezidenţială", o adunătură de indivizi absolut toxici, foşti activişti P.C.R. şi securişti notorii. Analiza individuală a acestor personaje, ce sunt în cea mai mare parte de un tupeu şi o obrăznicie dezarmante, nu face obiectul acestui articol. **Azi îi vom analiza doar ca un tot, ca o şleahtă de hoţi la drumul mare, ce se află.**

Care este motivul aparent al acestui război politic?

Problema suspendării a apărut atunci când preşedintele a anunţat referendumul pentru votul uninominal. Acest lucru i-a făcut să sară ca opăriţi pe actualii activişti ai valorilor europene, foşti activişti bolşevici (sau urmaşi ai acestora, cu educaţie aleasă dată de familiile lor pe linia bolşevism - comunism - ceauşism - liberalism - integrare- globalism) care îşi derulează de ani de zile afacerile lor de căpuşe soioase la adăpostul papionului european.

Ce a făcut în folosul ţării această coaliţie parlamentară şi cine este ea?

O mare făsăială. Zero barat înmulţit cu şaptesprezece ani. Parlamentul României este format din câţiva oameni de meserie parlamentari, pe care îi vedem din 1990 încoace, şi din "tinere speranţe" care vin din urmă, cu mirosul fin format pentru a adulmeca stârvurile românilor doborâţi de viaţa mizeră creată în laboratoarele masoneriei pentru ei. **Dar problema nu ar fi că nu au făcut absolut nimic bun** pentru sărmanii români muncitori ce i-au pus acolo unde sunt, **ci că au făcut totul în contra lor, în contra intereselor naţionale, în contra economiei naţionale** pe care au spart-o în zeci de piese pentru a fi apoi **mai uşor de vândut**, bucată cu bucată, ca la iarmaroc, **în contra sănătăţii românilor şi pentru distrugerea genei lor.**

Nu vom găsi nici o urmă de interes a majorităţii parlamentarilor pentru societatea de mijloc - pentru cea de jos nici atât - sau pentru spaţiul geografic în care trăiesc ei înşişi, indivizi proţăpiţi în Parlament de voturile populaţiei credule, prostite, îndobitocite şi manipulate.

MAREA CACEALMA SAU "EU CU CINE VOTEZ?"

Nu vom găsi decât legi date de ei pentru ei, pentru familiile lor, pentru prietenii lor şi pentru stăpânii lor care-i conduc nu numai pe ei, ci lumea întreagă.

Nişte indivizi cu coloana vertebrală a unei târâtoare. Nişte indivizi fără identitate, care au redescoperit târfa politică, curvăsăreala doctrinară şi zborul dintr-un partid în altul, dintr-o "bisericuţă" în alta, îmbrăţişând, în funcţie de interesul lor strict personal şi de burţile lor ghiftuite cu poame alese, doctrină după doctrină, fără a da senzaţia măcar o dată în viaţa lor că ar crede în vreuna.

Într-un **scurt istoric al alianţelor parlamentare** recente, vedem că P.D.-ul, cu oameni aduşi din P.S.D., s-a scuipat bine cu această formaţiune-mamă, odată cu desprinderea sa din acest partid (care s-a format din P.D.S.R., care s-a format din F.D.S.N., care s-a format din F.S.N., care s-a format din P.C.R., care s-a format din P.M.R., care s-a format ca satelit al P.C.U.S., care s-a format cu ajutorul substanţial al *Wall Street*-ului, care este o instituţie formată şi înfiinţată... *Ptiu, drace! Cum o dai, tot acolo ajungi! Ei, de cine? De cine? Aşteptăm răspunsurile dvs. cu interes, pe adresa redacţiei*).

În 2004 P.D.-ul face coaliţie cu liberalii, partid ce fusese într-o puternică opoziţie cu el. Alianţa liberalilor cu P.D.-ul, numită D.A., aduce acuze grave de corupţie P.S.D.-ului.

P.C.-ul (fost P.U.R.) face coaliţie cu P.S.D-ul, după care se îmbrăţişează cu D.A-ul., cu ocazia câştigării alegerilor de către aceştia.

U.D.M.R.-ul face coaliţie cu P.S.D.-ul, fiind îndrăgostit apoi şi el subit de alianţa D.A., cu aceeaşi ocazie a câştigării alegerilor..

În 2007 liberalii se înjură cu P.D.-ul, partenerii de alianţă. Apoi fac alianţa cu P.S.D-ul., împotriva P.D.-ului.

P.R.M.-ul face alianţă cu U.D.M.R.-ul, partid pe care l-a catalogat de-o viaţă ca ilegal şi cu care se afla în opoziţie încă de la înfiinţarea lui.

U.D.M.R.-ul se cuplează cu P.S.D.-ul de care se dezisese. P.R.M.-ul face alianţă cu P.S.D.-ul cu care se înjurase mitocăneşte într-o vreme.

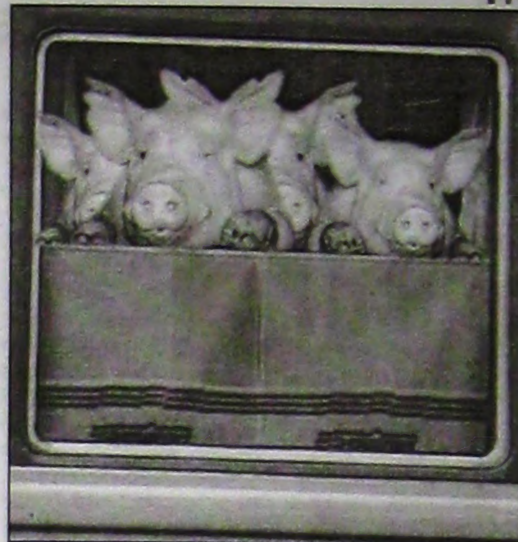
Greaţa te apucă şi maţele ţi se întorc pe dos! ***Ce doctrine, ce linie de partid, ce principii, ce credinţă, ce precepte morale, ce tradiţie istorică, ce valori, ce amicitii - inamicitii, care ideologie, care interese naţionale şi care bun simţ?!***

Pe ei, care de obicei votează ca vitele, cu ochii cârpiţi de somnul parlamentar, fără să ştie despre ce vorbeşte cel de la microfon, acum, dintr-o dată, i-a cuprins patima iubirii într-un "menaj a 322" de demitere a preşedintelui. Puşcărie, viaţă dulce!

Ce a făcut Traian Băsescu în interesul României?

"A deschis dosarele fostei Securităţi."

Da, dar numai după ce acestea au fost măsluite şi reconfecţionate timp de 16 ani. De la începutul anilor '70 Securitatea română a început să lucreze pe computer. Tot ceea ce era mai important era stocat în baza de date a calculatoarelor, unde accesul era strict limitat şi parolat, şi unde acum s-a pierdut urma acestor fişe individuale. Ni s-au scos ochii cu nişte dosare îngălbenite de vreme, pe suport de hârtie, ale unor persoane care nu prezentau importanţă decât pentru vecinii pe care îi turnau, sau ale unor persoane de care se vroia a se scăpa. Aşa a fost cazul Monei Muscă, dovedită a fi colaborat cu Securitatea doar după ce a intrat în dizgraţia lui Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu. Întregul dosarul al lui Felix-Voiculescu, cât şi al lui Traian Băsescu, nu au apărut niciodată. Aceste dosare s-au volatilizat prin metoda *hocus-pocus* după ce au fost *preparatus* de băieţii cu ochii de albăstrea, bine şcoliţi în acest sens. **Dacă preşedintele ţării nu ar fi colaborat cu Securitatea, nici ca angajat al acesteia, nici ca ofiţer de Securitate şi nici ca simplu informator, înseamnă că avem de-a face cu a opta minune a lumii, deoarece toţi ceilalţi aflaţi într-o funcţie similară cu a lui, făceau acest lucru.**

Uitaţi-vă la el si spuneţi-mi dacă arată ca a opta minune a lumii! Sincer, fără patimă.

"A condamnat comunismul."

Comunismul era condamnat oricum, încă de la apariţia lui: un sistem bazat pe teroarea în masă şi pe crima organizată la nivel de stat, nu putea sfârşi decât ca orice criminal, în camera de execuţie.

Nu era nevoie decât de o ştampilă cu recunoaştere oficială, pentru cosciugele a peste 100.000 de oameni asasinaţi în întreaga lume.

Toate ţările din jurul nostru condamnaseră comunismul. Noi, cu unul dintre cele mai mari partide comuniste din lume (patru milioane de membri), am făcut aceasta după ce a început să ne arate lumea cu degetul pe străzile Europei, după ce ne-am dat seama că nu ne mai putem opune evidenţei, după ce au început să se audă vocile morţilor ce strigau din mormânt. **O condamnare strict formală, fără nici o sancţiune concretă**, care a făcut să nu-i doară nici măcar la bască pe marii călăi şi torţionari care s-au bucurat sau se bucură în continuare de pensii şi onoruri, **iar victimele sunt în continuare calomniate sau uitate.**

S-a recunoscut oficial că a existat o rezistenţă în munţi, dar se ascunde faptul că aceasta era formată în cea mai mare parte din legionari. S-a recunoscut meritul acestei rezistenţe, dar nu s-a reabilitat Mişcarea Legionară public, prin cerere de scuze oficiale pentru intoxicarea şi otrăvirea populaţiei cu informaţii false şi calomnioase, de la înfiinţarea Mişcării şi până în zilele noastre. *De fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care nu s-a dorit condamnarea reală a comunismului. Pentru că ies la iveală două lucruri îngrozitoare pentru Finanţa Internaţională: 1) că cine a fost anticomunist a fost, în foarte multe cazuri, legionar, deci a avut legitimitate pentru faptele şi acţiunile sale, luptând împotriva unui sistem declarat criminal; 2) că finanţatorii şi promotorii acestei doctrine criminale au fost evreii.*

Ce s-a făcut pentru a se muşamaliza aceasta?

A fost pus ca şef de comisie Vladimir Tismăneanu (Tismenischi), băiatul evreului bolşevic Leonte Tismăneanu, fost "înfierător proletar" la ziarul "Scânteia"; fiul ne învaţă acum istoria neo-Rolleriană. *Toate citatele date în raportul de condamnare a comunismului sunt din Hannah Arendt, Michael Shafir, Gail Kligman, Steven L. Sampson, Robert Levy şi alţii asemenea lor, pentru a ne arăta ca ei, evreii, de fapt au fost victime, şi nu călăi!* **Ei inventează, ei condamnă, ei analizează, ei studiază - şi ajung la concluzia că** *"Da, comunismul a fost rău, mama lor de bestii bolşevice române! Iar noi, evreii, am suferit cel mai mult".*

Paul Goma, individ credibil sută la sută, i-a trimis mai multe scrisori lui Traian Băsescu, în care îl ruga pe acesta ca statul român să-i înapoieze cetăţenia română luată de către autorităţile comuniste, cetăţenie la care el nu a renunţat niciodată. Aceasta era condiţia ca Paul Goma să participe la activitatea Comisiei Prezidenţiale pentru analiza dictaturii comuniste din România. **(continuare în pag. 6)**

Ionuţ Moraru

PER PEDES PRIN CENTRUL BUCUREŞTIULUI (II)

(continuare din numărul trecut)

Silueta cunoscută a ***ATENEULUI*** este una dintre emblemele Bucureştilor.

Construcţia a fost începută în 1896, după proiectul arhitectului francez Albert Golleron. Ridicat prin subscripţie publică, Ateneul a rămas celebru prin sloganul vremii: "Daţi un leu pentru Ateneu". Sub perstil, deasupra intrării principale, se găsesc 5 medalioane de mozaic, reprezentând: cel din centru pe regele Carol I, cele din dreapta pe Vasile Lupu şi pe Matei Basarab, iar cele din stânga pe Neagoe Basarab şi pe Alexandru cel Bun.

În sala cea mare a Ateneului s-a întrunit, la 29 decembrie 1919, cea dintâi Cameră a României Mari, şi s-a votat ratificarea unirii Basarabiei, Transilvaniei şi Bucovinei cu patria-mamă.

Din vestibul, căruia în mod obişnuit i se spune "Rotonda Ateneului", pleacă patru scări monumentale de marmură roz, învârtite fiecare în jurul unui pilon de zidărie, şi formând, la palier, balcoane către vestibul. Marea sală de concerte, la care conduc aceste scări, cuprinde un parter cu 600 de fotolii şi 52 de loji aşezate pe două rânduri. Deasupra lojilor, o friză lată care încinge tamburul cupolei, cuprinde un decor bogat format dintr-o frescă continuă în care sunt prezentate, prin penelul pictorului Costin Petrescu, momentele mari ale istoriei românilor. Friza de frescă este lată de 3 m, se desfăşoară dintr-o parte în cealaltă a globului scenei, pe o lungime de 70 m, şi cuprinde 25 de episoade prezentate într-o succesiune de scene ce se înlănţuiesc fără să fie separate unele de altele. Succesiunea scenelor istorice este următoarea:

1. Traian pătrunde în Dacia; 2. Colonizarea Daciei; 3. Contopirea dacilor cu romanii; 4. Sentinele romane; 5. Invazia barbarilor; 6. Începutul vieţii româneşti; 7. Statornicirea; 8. Descălecarea; 9. Statul militar; 10. Statul administrativ; 11. Cruciada românească; 12. Vremea lui Ştefan cel Mare; 13. Epoca de pace şi credinţă; 14. Epoca lui Mihai Viteazul; 15. Epocile culturale; 16. Revoluţia lui Horia, Cloşca şi Crişan; 17. Anul 1821, revoluţia lui Tudor Vladimirescu; 18. Anul 1848 în Transilvania; 19. Anul 1848 în Principate; 20. Al. I. Cuza şi împroprietărirea ţăranilor; 21. Unirea Principatelor, anul 1859; 22. Carol I şi Războiul de Independenţă; 23. Războiul Integrităţii Naţionale 1916; 24. Ferdinand I şi România Mare; 25. Carol al II-lea.

De-a lungul anilor au concertat în această sală mari somităţi: George Enescu, Ionel Perlea, George Georgescu, Ion Silvestri, Ion Voicu, fraţii Gheorghiu, Iehudi Menuhin, David Oistrach, Sergiu Celibidache, Sergiu Comisiona şi mulţi alţii.

La 100 de metri se află *HOTELUL HILTON*, căruia toată lumea îi zice pe vechiul nume, adică ***ATHENEE PALACE***. Renovarea, odată cu care hotelul a fost redenumit, s-a dovedit a fi benefică: a crescut confortul, clădirea fiind încadrată în categoria "5 stele" şi a păstrat întru totul înfăţişarea sa exterioară şi interioară. Construcţia datează din 1896, autorul planurilor fiind arhitectul francez Theophile Bradeu. Trebuie reţinut că a fost cea dintâi clădire în care s-a întrebuinţat betonul armat.

La mică distanţă de hotel se află ***BISERICA ALBĂ***. Numele ei vine de la faţadele netede care au fost totdeauna spoite cu var de culoarea laptelui. Interiorul este modest, totuşi foarte plăcut şi interesant datorită picturilor murale realizate de Gh. Tătărescu.

Tot la 100 de metri de Ateneu, dar în partea opusă, pe Calea Victoriei, se află frumoasa clădire a ***BIBLIOTECII UNIVERSITARE***, construită prin grija **regelui Carol I**, după proiectul arhitectului francez Paul Gottereau. În clădire se află un amfiteatru pentru conferinţe; biblioteca şi sălile de lectură ocupă etajul. Clădirea a suferit daune în timpul Revoluţiei Anticomuniste din decembrie 1989 când, în incendiul care s-a produs, s-au pierdut multe dintre cărţile rare şi lucrările de artă care aparţineau Bibliotecii. Acum restaurată, Biblioteca şi-a reîntregit colecţiile prin donaţii şi noi achiziţii.

Vis a vis se află ***PALATUL REGAL***, astăzi aici funcţionând *MUZEUL NAŢIONAL DE ARTĂ* al României. El a fost ridicat în 1937 după planurile arh. N. Nenciulescu. Interioarele rafinat decorate adăpostesc colecţii preţioase de artă europeană şi de artă românească.

Lângă Palatul Regal se află ***BISERICA CREŢULESCU***, ctitorită în 1772 de Iordache Creţulescu şi de soţia sa, Safta, fiica domnitorului Constantin Brâncoveanu. Biserica păstrează importante fragmente din pictura de origine, în special în pridvor.

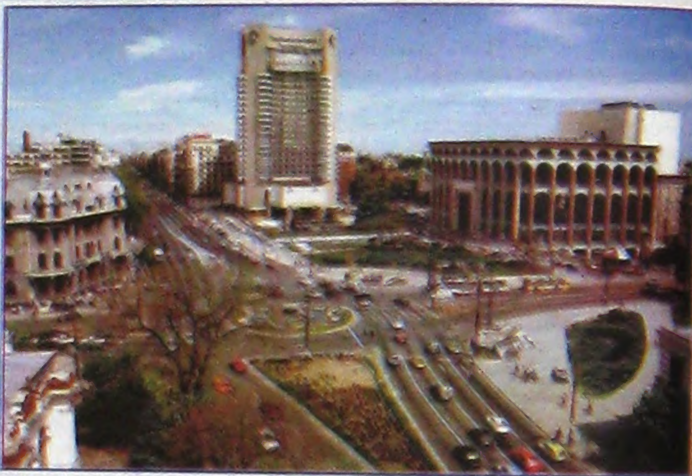
Şi fiindcă am vorbit în rândurile de faţă de biserici vechi şi centrale, să vorbim şi de ***CATEDRALA ROMANO-CATOLICĂ SF. IOSIF***, care a fost construită în 1883 după planurile arhitectului vienez Frederich Schimdt, într-un stil care îmbină elemente de artă romanică şi gotică. Edificiul are un decor interior sobru, în care se remarcă picturile deosebite pe foi de aramă. Ea este centrul vieţii spirituale a comunităţii romano-catolice din Bucureşti. Monumentala biserică a fost şi încă este loc de protest al bucureştenilor faţă de o nouă construcţie alăturată, cu nu mai puţin de 15 etaje, care pune în umbră catedrala şi liniştea necesară.

După atâta mers pe jos se cere, fireşte, un popas. Unde să-l facem? În parcul cel mai îndrăgit de bucureşteni, adică vechea şi frumoasa ***GRĂDINĂ A CIŞMIGIULUI***. Ea a fost amenajată între anii 1849 - 1856, în timpul domniei lui **Barbu Ştirbey**, sub îngrijirea arhitectului peisagist de origine germană, Fr. Meyer. Au fost aduse în zonă, începând cu 1851, zeci de mii de care cu pământ şi s-au realizat noi plantaţii cu platani, frasini, pletoşi, aluni, peri, magnolii, plante aduse de la Viena etc. Suprafaţa actuală a Grădinii Cişmigiu este de aprox. 14 ha, iar punctele de atracţie sunt: *Grădina de trandafiri*, compusă din mici ziduri de piatră, pergole de lemn, lanţuri de fier pentru a expune numeroasele soiuri de trandafiri agăţători; *Rondul roman*, o platformă circulară cu diametrul de 20 m, cu patru puncte de acces; *Colţul copiilor*, din jurul Lacului Creţulescu, amenajat cu mici elemente arhitecturale, podeţe şi balustrade; *Izvorul lui Eminescu*, situat la baza pantei Bd. Ştirbei Vodă. După un veac şi jumătate, parcul este un loc predilect de recreere al bucureştenilor: pe aleile mărginite de bănci se bucură de soare bătrânii şi copiii, iar lacul este împărăţia plimbăreţilor cu barca şi a îndrăgostiţilor.

Să mergem mai departe: lângă Cişmigiu se află o clădire unicat, cu personalitate. Este vorba de ***PALATUL CREŢULESCU***, ridicat la începutul sec. XX, după planurile arhitectului Petre Antonescu. El uimeşte trecătorii cu arhitectura sa complicată, de stil eclectic, inspirat mai ales de Renaşterea franceză.

Ajungem în ***PIAŢA UNIVERSITĂŢII***, inima oraşului. Este situată la intersecţia celor două axe nord-sud şi est-vest care împart Capitala. Dominată de clădirea impunătoare a HOTELULUI INTERCONTINENTAL, Piaţa a fost între anii 1989 şi 1990 teatrul unor evenimente majore care au emoţionat întreaga lume. În amintirea tinerilor care şi-au dat viaţa aici pentru libertate, în mijlocul Pieţei au fost puse câteva cruci vechi de piatră. Tot aici se află ***BISERICA COLŢEA***, construită în anul 1698 de către spătarul Mihai Cantacuzino, în frumosul stil al arhitecturii munteneşti de secol al XVII-lea, în locul unei bisericuţe din lemn, ctitorie a boierului Colţea Doicescu; tot aici se află ***SPITALUL*** cu acelaşi nume, ridicat tot de Mihai Cantacuzino; actuala clădire este rezultată din mărirea şi transformarea, în 1888, a vechiului spital. *"Pe locul numit al lui Colţea, cheltuind multă bogăţie, a ridicat felurite şi minunate clădiri, tari şi încăpătoare: lăcaşuri sfinte, spitaluri, case pentru hrana săracilor şi şcoale pentru felurite învăţături şi de învăţătura cântării"* ne spune o cronică a vremii spătarului Cantacuzino.

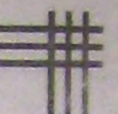
Tot pe una din laturile Pieţei Universităţii se află MUZEUL DE ISTORIE al municipiului Bucureşti. El fiinţează în clădirea ***PALATULUI ŞUŢU***, una dintre cele mai vechi şi frumoase din Capitală. Edificiul a fost ridicat între 1832 - 1834, sub conducerea arhitecţilor austrieci Witald şi Kanrad Schivnik. Interiorul păstrează în bună măsură decorul original, la care a contribuit în mod esenţial sculptorul Karl Stark. Muzeul expune o bogată colecţie ilustrând istoria Bucureştiului.

Desigur, cea mai reprezentativă clădire din piaţă este ***UNIVERSITATEA***, cea care i-a dat numele. Ea ocupă colţul dintre bulevardele Elisabeta şi Nicolae Bălcescu. Partea centrală a corpului, în stil neoclasic, a fost inaugurată în **1869**, autorul planurilor fiind arhitectul Alexandru Orăscu. Clădirile laterale au fost construite între 1912 - 1926 de către arhitectul N. Ghika-Budeşti.

În faţa Universităţii, pe latura dinspre Bd. Regina Elisabeta, sunt aşezate statuile prof. Spiru Haret (autor: sculptorul Ion Jalea), Gh. Lazăr (autor I. Georgescu), Ion Heliade Rădulescu (autor Ettore Ferrari). Între acestea se află statuia ecvestră a domnitorului Mihai Viteazu (operă a sculptorului francez Carrier-Balleuse).

Dar să punem capăt deocamdată excursiei prin centrul Bucureştiului: ***o vom continua în numărul următor***, Capitala bucurându-se de numeroase obiective turistice, obligatoriu a fi cunoscute.

E. Ghiocel

DIVERSIUNEA DIN "PUNCTE CARDINALE"

Nu vreau să încep un "război" cu revista numită în titlu şi sunt convins - sau mai degrabă încerc să mă conving - că este o scăpare a comitetului de redacţie apariţia pe prima pagină a unui articol care "se screme" din răsputeri să îl aromeze pe dl. Băsescu.

Faptul că pe prima pagină, **alături de imaginea lui Ionel Moţa şi a monumentului de la Majadahonda apare cea a preş. suspendat sau în funcţie**, într-un vizibil efort de a mai trage o gură de aer înainte de "imersiune", este **o jignire nemeritată de martirii noştri!**

Bineînţeles că nu am fost foarte surprins; semne sunt multe şi demult. Am crezut că "se dă" drept revistă legionară şi aparent aşa ar fi, încercând să indice cititorului calea de urmat după o busolă intransigentă.

Vedem că cel puţin declarativ, revista circulă în zece ţări şi mai multe continente de pe mapamond; să săpăm puţin şi să vedem ce semnal transmite în cazul de faţă, căci dacă săpăm mai mult cine ştie peste ce mai dăm!

- Citez: "*coaliţia pe care Traian Băsescu a adus-o la guvernare*"!

Fals, românii au adus-o la guvernare din lipsa unei alternative, de scârba lui Năstase şi Iliescu!

Prin ce se deosebeşte Băsescu de ei? Provine din aceeaşi categorie de oameni cu funcţii importante în comunism, agreat de "Comitetul Central", cel puţin "agreat" de Securitate, frate de partid cu Petre Roman, atât de inteligent încât la momentul potrivit şi-a scos conţinutul dosarului de Securitate, lăsând însă coperţile incriminatoare, ajuns la putere după scene cel puţin jenante, de actor fără talent, ajuns pe marea scenă la o vârstă la care alţii se gândesc să-şi numere banii şi anii, **aderent plin de zel al ideii de holocaust în România, dispus la absolut orice compromis pentru a se menţine la putere.**

Cum a ajuns la putere:

- prin înlăturarea sub o formă oarecare a tovarăşului de drum - l-am numit pe dl. Stolojan - şi prin promisiuni şi lozinci populiste, niciodată respectate. "Să trăiţi bine"! Cine trăieşte mai bine de când este "cârmaci"? (ştiţi cine mai era "marele cârmaci" în anii 80!)

- a ajuns la putere garantând dispariţia corupţiei, a hoţiei, a privilegiilor pe criterii politice, **şi ce a făcut** după doi ani şi jumătate, deci **după o jumătate de mandat?** Nimic, nimic, nimic !

O să argumentaţi tâmp că nu a fost lăsat de ceilalţi parteneri de guvernare; ***atunci care este diferenţa faţă de Emil Constantinescu?***

Scrieţi că fostul preşedinte a fost învins de opoziţie; **fals, a fost învins de propria coaliţie în care dl. Băsescu a avut rolul principal de demolator!**

- *Vorbiţi de mineriade?* Mai bine vă puneaţi un plasture binefăcător; **unde era dl. Băsescu în timpul acela, nu la guvernare, nu la Ministerul Transporturilor, comandând trenurile pentru invadatori?** Cine a executat blocarea circulaţiei feroviare pentru "drum liber" minerilor? **Pe cine a adus dl. Băsescu la conducerea Ministerului Transporturilor imediat ce s-a înscăunat: pe dl. Dobre, şeful regionalei C.F.R. care a executat ordinele de "cale liberă" a minerilor la Bucureşti.**

- Vorbiţi de "dezorganizarea şi nepotismul" din guvernarea C.D.R.! Aşa este, dar aceasta prin comparaţie cu ce? Cu perioada de la 2004 încoace? Sunteţi ridicoli, domnilor, dacă credeţi că situaţia actuală ar putea fi tratată atât de superficial!

- vorbiţi de "apatia şi scârba electoratului"; ce ar fi putut de câţiva ani încoace să modifice această stare? Ne luaţi drept tâmpiţi, domnilor !

- când se vehiculau lozincile: "noi muncim, nu gândim" şi "moarte intelectualilor", cine guverna? Petre Roman, având ca mână dreaptă cu care se spăla pe ici pe colo, pe "eroul" dvs. !

Nu ştiu dacă revista îşi însuşeşte în totalitate punctele de vedere ale d-lui V. Iamandi (parcă am mai auzit numele acesta!), dar aş vrea să fac cunoscut comitetului de redacţie, compus, după ştiinţa noastră, din nume cel puţin sonore, că acest articol, lăfăindu-se pe prima pagină, este o diversiune extra - ordinară!

Ştiţi cum se defineşte diversiunea, fără doar şi poate, iar aici se concretizează prin:

- vorbeşte de Băsescu nescriind nimic de subiect, evocând pe Constantinescu şi Iliescu.

Asta este o bună moştenire comunistă şi post-comunistă; unde sunt "realizările" d-lui Băsescu, pentru Dumnezeu !

Pur şi simplu ai senzaţia că eşti luat drept "prostul proştilor".

După modesta mea părere, Mişcarea Legionară nu trebuia să participe, să se implice în nici un fel în "jocurile murdare" ale guvernanţilor, duşmani de moarte autodeclaraţi ai Legiunii !

Amintiţi cu obidă de presa aservită, de analişti, comentatori, ziarişti, care sunt de o parte sau de alta a baricadei. Îi consideraţi mercenari fără conştiinţă; poate aveţi dreptate, asta le cam este meseria. Dvs., d-le V. Iamandi, ce meserie aveţi? Păi pentru o jumătate dintre români, care nu îl agreează pe Băsescu, nu sunteţi şi dvs. un mercenar într-o slujbă oarecare?

Când la ora unu noaptea în Piaţa Universităţii, în genunchi aprindeaţi o lumânare, gândindu-vă la izbăvirea României, cum singur o declaraţi, convins că Emil Constantinescu va fi cel trimis, eraţi prost sau deştept? Că eraţi cinstit, de asta sunt convins, că şi eu am plâns în noaptea aceea!

Sunt convins că şi acum sunteţi cinstit, dar sunteţi prost sau deştept? Unii învaţă din experienţele altora, alţii învaţă din experienţele personale, alţii nu învaţă nimic, niciodată!

Vorbiţi în finalul articolului despre "*tot ce a făcut (dl. Băsescu) până acum......dovedind consecvenţă şi curaj*"! **Consecvenţă în ce**, d-le Iamandi? **Curajul unui personaj cu imunitate totală?**

Vorbiţi de "trebuie să avem demnitate"! Este de râs, este de plâns? Veţi hotărî singur mai târziu!

Dacă pe 19 mai, la miezul nopţii, veţi fi iarăşi în Piaţa Universităţii cu lumânări în buzunar, să nu vă uitaţi după mine: nu voi fi acolo; ar fi degradant - apropos de demnitate.

Vă urez, oricum, multe lumânări înainte! - presupunând că faceţi o oarecare legătură între lumânări şi puterea divină.

Nicador Zelea Codreanu

***

ANA PAUKER TRĂIEŞTE!

Presa românească, prin ziarul "Ziua" din 7 aprilie 2007, ne aduce această informaţie, pe care nimeni nu vrea să o reia, să o analizeze, să o explice tinerilor!

La prima vedere ar părea o informaţie de senzaţie, căci ar trebui ca acest călău al poporului român să fie în vârstă de peste 100 de ani; **de fapt, ea nu a murit niciodată, s-a născut în negura vremurilor şi astăzi este mai vie şi mai activă ca niciodată!**

Sub titlul "Marii creştini ai perioadei comuniste", găsim un subtitlu: ***"Ana Pauker scoate religia din şcoli"!!***

În "trei cuvinte" pentru tinerele generaţii: După 1944, după marea trădare a neamului consfinţită de regele Mihai, ţara a fost dată pe mâna unor **comunişti-bolşevici, aduşi în ţară pe tancurile sovietice de ocupaţie, de origine evreiască, în frunte cu tovarăşa Ana, cu sarcina expresă din partea ruşilor să deznaţionalizeze, să distrugă orice urmă de naţionalism, să înece în sânge orice fel de rezistenţă reală sau presupusă**, să transforme România într-un satelit al Moscovei şi eventual chiar să o încorporeze în conglomeratul de naţiuni al Uniunii Sovietice.

Dar mai exista o sarcină: iudaismul era hotărât să se răzbune crunt pentru că regimul Antonescu îşi luase în timpul războiului măsuri de siguranţă care prin forţa împrejurărilor au conţinut represalii împotriva evreilor, dar, nota bene, a acelor evrei care prin activităţile lor periclitau siguranţa naţională şi efortul de război antibolşevic! Că a avut dreptate o confirmă chiar comportamentul sălbatic, nejustificat, al etnicilor evrei, în măsura în care le-a stat în putere, de declanşare a unei răzbunări (a se citi genocid) împotriva poporului Român.

Nu a contat că pe tot parcursul războiului amărâta Românie, ciuntită, agresată dinafară şi dinăuntru, terorizată de bombardamentele anglo-americane, ***a fost singurul refugiu european al evreilor, unde mâna naţional-socialismului german nu îndrăznea să îi agreseze!***

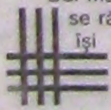
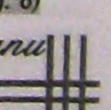
Răzbunarea *talmudică* a funcţionat aproape 20 de ani, asasinând clasa politică românească, elitele intelectuale, economice, bisericeşti, fruntaşii satelor şi cu precădere pe cei mai buni fii ai naţiei: legionarii!

Baia de sânge a încetat numai după ce au hotărât aceşti călăi ai neamului românesc numărul de 500.000 de victime.

Tovarăşa Ana Pauker a fost prima unealtă a iudeo-comunismului instaurat în România, care a dezlănţuit teroarea împotriva neamului românesc: ***una din primele măsuri a fost scoaterea religiei din şcoli şi, bineînţeles, a însemnelor religioase, şi înlocuirea lor cu portretul ei şi al lui Stalin.***

(continuare în pag. 6)

Nicador Zelea Codreanu

MARE A CACEALMA SAU "EU CU CINE VOTEZ?"

(continuare din pag. 3)

Iar Traian Băsescu l-a ignorat total, nerăspunzându-i nici măcar la o singură scrisoare şi preferând ca şef al acestei comisii un evreu pe care America nu l-a primit ani de zile pe teritoriul său, sub motiv că era... comunist. Ei au creat comunismul, ei îl condamnă, pe principiul "eu te-am făcut, eu te omor".

"A vorbit deschis despre influenţarea justiţiei de către unii politicieni, despre corupţie şi despre jaful din economie."

Şi noi am vorbit, mai deschis ca domnia sa. Problema este: Ce a făcut concret? Ce acţiuni a demarat în limita prerogativelor sale? Ce nume a dat, concret, în afară de "*grupuri de interese*"? **Ce persoane au intrat la puşcărie, în urma sesizărilor sale? S-a mişcat ceva în direcţia bună, concret, palpabil, real?** Singurul lucru cert este că şi-a creat o anumită imagine populară, dar pe vorbe goale şi ameninţări fără rezultat către nişte corupţi abstractizaţi la maxim.

"A finalizat intrarea României in U.E."

România intra în U.E. oricum, chiar dacă nu ar fi vrut lucrul acesta, pe principiul *"trecem baba strada fără să vrea ea"*. După ce şi-au vândut tot între ei şi "investitorilor" evrei, singura modalitate de a comunica cu Europa era aceea de a se integra. Ei, pe ei şi afacerile lor, nu România, care a ajuns o caricatură în pielea goală, după ce nu mai are nici o pârghie economică serioasă în mână: nici C.E.C., nici bănci, nici ciment, nici aur, nici gaze, nici electricitate, nici petrol, nici C.F.R, nici oţel, nici telefonie fixă, nici apă, nici industrie strategică, nici flota comercială - *vândută de Băsescu unor prieteni evrei mascaţi în spatele unor firme norvegiene*, nici resurse minerale şi (atenţie!!) **nici teren agricol**. Toate acestea au fost sau sunt în proiect pentru a fi vândute (C.E.C, B.C.R, Romgaz-ul, Petrom-ul şi Poşta) pe punguţa cu doi bani. **O economie care se desfăşoară în cadrul geografic al României, dar care nu mai are nimic românesc.** Cerşetori la noi în ţară! **Toate domeniile strategice ale României au fost vândute**, iar statul român nu mai are drept de decizie în aceste domenii, pentru că nu mai sunt ale lui. Această agresiune fără seamăn a capitalului străin în faţa căruia autohtonii au plecat repede capul, s-a produs **mai mult ca niciodată în ultimii doi ani**. Este un fapt unic în toată Europa! *Nici o ţară de pe bătrânul continent nu şi-a scăpat din mână domeniile economice strategice. Nici cei mai capitalişti dintre capitalişti, nici cei mai comunişti dintre comunişti.* **Guvernul Tăriceanu în toată splendoarea lui!** Când vinzi totul şi nu mai păstrezi nimic în mâinile tale, înseamnă că eşti ori prost, ori inconştient, ori javră antinaţională, ori toate la un loc.

De ce nu le-a sărit la gât imediat dl. Băsescu?

De ce s-a aliat cu oligarhia pentru a câştiga alegerile?

De ce nu a măturat cu ei pe jos când a văzut cine sunt? Cum a răbdat pipota în el doi ani şi jumătate să vadă cum fură ţara în continuare, cum storc de vlagă şi sudoare pe bieţii muritori de rând? *A scuturat puţin haznaua cu rahat, până a început să pută, şi acum, hop, hai, prostimea la referendum!* ***Pe banii cui, dacă nu tot ai românilor!? Vedem circ pe propriile buzunare.***

Aşadar, cine s-a integrat în Europa? **România sau partea de Românie cumpărată de Occident, în spatele căruia se află - în cele mai multe cazuri - firme evreieşti?** Acesta a fost marele jaf al secolului, început cu mulţi ani în urmă: Ne daţi economia, vă dăm integrarea. **Oricum nu mai puteam rata integrarea pentru că El, băieţii în negru, aveau nevoie de ea, indiferent că noi aveam sau nu nevoie de aşa ceva. *Ca şi cum i-ar fi interesat de ce avem noi nevoie!*** Ei şi hoiturile lor, atât. Dacă ne uităm în jur vedem că marile puteri ale globalizării nu aplică globalizarea la ei acasă, ci doar la sărmanii incapabili care ne conduc într-un mod penibil de dezastruos. Absolut toate ţările şi-au păstrat industrie şi capital autohton.

Ca şi problema rasismului: se aplică la tine acasă iar la băieţii în negru, la culmea rasismului, nu se aplică. De ce? Pentru că tu eşti prost şi ei deştepţi!

Aceasta-i integrarea desăvârşită de Traian Băsescu.

"A demascat pe cei care fac legile pentru acoperirea corupţiei "băieţilor deştepţi" care îşi promovează interesele."

Băieţi deştepţi şi fete deştepte suntem toţi cei de la "Cuvântul Legionar".

Concret, punctual, a spus vreun nume şi prenume?

"A apărat România prin aprobarea înfiinţării unor baze militare S.U.A."

Era oare atacată România şi noi dormeam? Practic ne-a adus războiul în ţară prin înfiinţarea acestor baze, acestea putând deveni oricând în cazul unui conflict, o potenţială ţintă inamică. Ne-a adus odată cu acestea şi ruşinea scandalului închisorilor secrete. Ne-am pricopsit cu un tratat militar criminal şi umilitor, despre care am mai scris şi cu scandaluri ca cel de la Bistriţa. **Ne-am cedat de bună voie pe timp de pace, fără nici o logică, o parte din teritoriul nostru naţional suveran. Toate bazele militare americane reprezintă teritoriu S.U.A iar militarii, oriunde s-ar afla în România nu se supun legilor noastre. Apărare sau trădare??**

Ce nu a făcut Traian Băsescu în interesul României?

A numit un patibular cu ifose de filosof ratat, în fruntea *Institutului Cultural Român* care ne reprezintă în lume, în persoana lui **Horia Roman Patapievici**. Acest individ a defăimat şi prejudiciat în stil ordinar şi în mod grav, în scris, România şi pe români, naţie din care se pare că dumnealui nu prea se trage.

Muzeul Holocaustului.

(Muzeul Holocaustului de la Washington este o instituţie care se bazează aproape exclusiv pe decor, ambient, emoţii create vizual şi auditiv şi mai puţin pe documente scrise, parafate şi ştampilate.)

Nu, Doamne fereşte, n-am zis! Trăiască Holocaustul din România şi din lume, împreună cu secretarii săi generali!

În timp ce a plâns la acest muzeu, morţii noştri îngropaţi de cizma comunismului pe care tocmai "l-a condamnat", zac care pe unde au fost aruncaţi, bătrânii luptători dispar fără nici un onor din partea autorităţilor (vezi cazul lui Ion Gavrilă Ogoranu), fostele închisori se demolează sau se renovează în culori roz bombon cu picăţele pentru a crea o atmosferă "mai plăcută", în loc să fie transformate în locuri de reculegere ale Holocaustului nostru Roşu.

Traian Băsescu este un om care s-a implicat profund în afaceri şi care are un trecut şantajabil. Acesta a fost trocul: să urmeze o anumită linie indicată la întâlnirile pe care le-a avut cu marile organizaţii evreieşti mondiale *Anti-Defamation League, American Jewish Committee, World Jewish Congress şi B'nai B'rith International*, iar dosarul său va rămâne dispărut definitiv. *Dacă nu ar fi fost şantajabil, nu ar fi ajuns acolo unde este acum, pentru că Înţelepţii Sionului nu au nevoie de incoruptibili.* Vă mai amintiţi "Protocoalele Înţelepţilor Sionului"?

Să mergem la vot?

Linia Mişcării Legionare nu este aceea de a accepta un rău mai mic pentru înlocuirea unui rău mai mare.

Adevăratul scop al acestui referendum este acela de a legitima prin votul populaţiei, viitoarele acţiuni ale lui Traian Băsescu. Indubitabil el va ieşi învingător. Dacă nu va fi aşa, sunt gata să mănânc public această pagină de ziar.

El este simbolul luptei anticomuniste, el este simbolul luptei pentru dreptate şi adevăr, el este simbolul luptei împotriva oligarhilor mafioţi, bla-bla-bla. Această imagine a sa a fost meticulos creată de către maeştrii de ceremonii şi va culmina cu victoria de sâmbătă.

P.D-ul scăzuse dramatic în sondaje, dar acum totul s-a recuperat, conform planului. P.N.G.-ul urcă vertiginos în procente, iar Becali este un tip imprevizibil, cu mult mai greu de stăpânit, deşi "se lucrează intens" şi la el acum, primul pas fiind decoraţia Ritului de York pe care a primit-o.

Şi care este cel mai important punct al acestui circ balcanic cu puternic iz de cacealma? Se fac în aceste zile, în acest moment, nişte afaceri fabuloase! Atenţia tuturor este deturnată în altă parte. Eternii pescuitori în ape tulburi trag cu dinţii să mai facă şi ei "un bănuţ cinstit". Iar românului îi rămâne votul şi pişcotul.

***

ANA PAUKER TRĂIEŞTE!

(continuare din pag. 5)

Adormiţilor! Nu vedeţi nimic, v-a luat diavolul minţile! ***Nu puteţi face nici o legătură între campania împotriva însemnelor religioase declanşată la sfârşitul lui 2006 în România şi lupta subterană şi din ce în ce mai la lumina zilei de a distruge poporul Român?***

Chiar trebuie să vină iarăşi tovarăşii urmaşi ai Anei Pauker, să vă dea cu o măciucă în cap, la sensul propriu, pentru a vă dezmetici?

Oare ne aflăm iarăşi sub ocupaţia zecilor de mii de tancuri ruseşti? Oare există în continuare sute de locuri de detenţie şi de exterminare pentru naţionaliştii români?

Nu uitaţi! Şi atunci românii au opus rezistenţă, cu preţul vieţii!

Trebuie să recunoaştem duşmanul de ieri, de azi şi de mâine al românismului - şi prin definiţie al creştinismului; **şi-a schimbat metodele de luptă; ne cucereşte întâi economic, ne controlează politic de la cap la coadă, ne dictează legile, inclusiv în ceea ce priveşte religia.** *Libertatea de exprimare atât de clamată în acest simulacru ordinar de democraţie a devenit un deziderat din moment ce există lucruri despre care nu ai voie să vorbeşti sau să le comentezi sub ameninţarea unor legi draconice, cum ar fi problema holocaustului.*

Orice încercare de a avertiza asupra invaziei iudaice în România este categorisită ca inumană, ilegală, criminală!

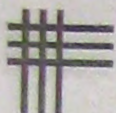
Unde eşti tu, tovarăşa Ana Pauker, să vezi că ai patronat asasinarea a sute de mii de români din lipsă de imaginaţie; iată că se poate şi altfel! Urmaşii dumitale se descurcă mult mai bine, fără "Piteşti", "Aiud", "Gherla", "Canal", "Jilava", "Baia Sprie", fără regimente de securitate asmuţite împotriva românilor, fără "miliţia poporului", fără "securitatea poporului" etc. etc.

Atenţiune, nu vreau să fac afirmaţia că tovarăşa Ana ar fi putut executa singură tot acel carnagiu; a fost secondată de toată suflarea evreiască din România, care ocupa 95% din toate posturile de decizie: politice, economice, din cultură, aparatul de represiune, dar şi până la baza piramidei: directori de întreprinderi, ingineri şefi, contabili şefi, secretari de partid şi preşedinţi de sindicat - în toate întreprinderile, şcoli, licee, universităţi, institute de cercetare, ministere, armată - şi oriunde. Să îndrăznească cineva să mă contrazică!

În concluzie şi în încheiere:

Dacă toţi cei enumeraţi mai sus, în frunte cu tovarăşa Ana, nu mai există pe scena politică, şi totuşi se revine la restricţii, la încercări de scoatere a religiei din şcoli, la scoaterea însemnelor religioase, la cenzură şi în special autocenzură în presă şi în general în viaţa publică, **dacă legile îţi interzic să vorbeşti despre anumite lucruri, înseamnă fără doar şi poate că aceşti tovarăşi au schimbat tactica, părăsind scena politică dar dirijând din culise mai tare şi mai eficient ca oricând viaţa şi viitorul nostru.**

Române, hotărăşte pentru tine şi copii tăi (că mai departe văd că nici vorbă să te gândeşti), dacă mai ai un pic de demnitate!

Aparitie de carte

"INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME" – KEVIN Mac DONALD (III)

- Ed. Vicovia, Bacău, 2006 -

continuare din numărul trecut

Am comparat activismul evreiesc cu o presiune în careu la baschet - are mereu aceeaşi intensitate şi acoperă toate unghiurile posibile. Există dovezi considerabile că evreii au o capacitate emoțională mult mai mare decât media obişnuită a oamenilor." (pg. 61)

"**Evreii s-au purtat întotdeauna agresiv cu oamenii în mijlocul cărora au trăit şi au fost percepuți ca agresivi** de către criticii lor. Ceea ce uimeşte în cartea lui Henry Ford, *"The International Jew" (TIJ) ["Evreul internațional"]*, scrisă la începutul anilor '20, este portretul energiei şi al agresivității evreilor atunci când ei îşi afirmă **interesele.** După cum se menționează în *TIJ*, **încă din timpurile biblice evreii s-au străduit să înrobească şi să domine alte popoare, *chiar şi în neascultare față de porunca divină,*** aşa cum se spune în *Vechiul Testament:* <<Şi aşa s-a întâmplat că Israelul, când era puternic, i-a pus pe Cananeeni să plătească tribut şi nu i-a gonit de tot.>>

În *Vechiul Testament*, relația dintre Israel şi străini este una de dominație. De exemplu: <<*Popoarele acestea vor merge după tine, vor trece înlănțuite, se vor înclina înaintea ta şi îți se vor închina*>> (Isaia, 45:14); ***<<Se vor închina cu fața la pământ înaintea ta şi vor linge țărâna de pe picioarele tale>>*** (Isa. 49:23). Atitudini similare apar la Trito-Isaia (60:14,61:5-6), la Ezechiel (39:10) şi în Eclesiastul (36:9).

Apoteoza atitudinilor ebraice de cucerire poate fi găsită în *Cartea Jubileurilor*, unde sământei lui Abraham îi este făgăduită stăpânirea lumii şi un mare succes reproductiv: <<*Eu sunt Dumnezeul care a creat cerul şi pământul. Te voi mări şi te voi înmulți peste măsură; şi regi vor ieşi din tine şi vor domni peste tot pe unde a călcat picior de om. Voi da urmaşilor tăi tot pământul de sub ceruri, iar ei vor domni peste toate națiile, după plac; iar apoi ei vor lua tot pământul în stăpânire şi îl vor moşteni pentru totdeauna.*>> (Cartea Jubileurilor 32:18-19)." (pg. 65 – 66)

În America sec. al XX-lea, sociologul Edward A. Ross a făcut referire la tendința mărită a imigranților evrei de **a-şi maximaliza avantajul în orice tranzacție, *începând cu studenții evrei care îi bat la cap pe profesori ca să le dea note mai mari şi terminând cu săracii evrei care încearcă să obțină un ajutor social mai mare decât cel obişnuit.*** *Nu există imigranți mai gălăgioşi, mai insistenți şi mai indiferenți la drepturile celorlalți decât sunt evreii.*

Autoritățile se plâng că evreii est-europeni nu au nici un respect pentru lege în sine şi sunt dispuşi să încalce orice convenție care le stă în cale." (pg. 67)

"Evreii au fost unici, ca grup american de imigranți, prin ostilitatea lor față de cultura creştină a Americii şi prin eforturile lor agresive de a schimba această cultură.

Din punctul de vedere al lui Ford, din cartea sa, *TIJ*, Statele Unite importaseră, în decursul a patruzeci de ani, 3.500.000 de imigranți evrei cu un puternic simț al identității lor şi vorbitori de idiş. În timpul acelei foarte scurte perioade, **evreii au avut o influență imensă asupra societății americane, mai ales în ceea ce priveşte eforturile lor de a elimina expresiile creştine din viața publică, începute încă din 1899-1900,** când au încercat să elimine cuvântul "creştin" din Proiectul de Legi al Virginiei. **Hotărârea evreilor** de a şterge din viața publică orice urmă a caracterului predominant creştin al S.U.A. este, în prezent, **singura formă activă de intoleranță religioasă din țară.**" (pg. 68)

"O tactică generală a fost aceea de a acuza pe criticii Israelului de antisemitism. Într-adevăr, George Ball, un critic perspicace al Israelului şi al clientelei sale americane, susține că *acuzația de antisemitism şi culpabilitatea legată de Holocaust este arma cea mai eficientă a Israelului - mai eficientă decât puterea sa financiară.* **Utilitatea acestor arme psihologice derivă, la rândul ei, din influența foarte mare a evreilor asupra mass media** din S.U.A.. Referindu-se la importanța Holocaustului în viața americană contemporană, istoricul Peter Novick spune că:

<<*Noi [adică evreii] nu suntem doar "poporul biblic", dar şi un popor al filmelor de la Hollywood şi al serialelor de televiziune, al articolelor din reviste şi din ziare, al comicsurilor şi al simpozioanelor academice. Când preocuparea intensă pentru Holocaust s-a generalizat printre evreii americani, a fost nu numai natural, dar şi practic inevitabil ca aceasta să se propage în toată cultura, dat fiind rolul important pe care îl joacă evreii în mass-media americane şi în **influențarea elitelor formatoare de opinie.***>>" (pg. 71)

"Cei care critică politica israeliană într-un mod oricât de susținut, îşi atrag represalii dureroase şi nesfârşite, riscând chiar să-şi piardă mijloacele de trai din cauza presiunii venite din partea uneia sau mai multor părți ale lobby-ului pro-Israel. Preşedinții se tem de el. Congresul american îi îndeplineşte doleanțele, în loc ca raționamentele şi opiniile criticilor Israelului să fie discutate pentru ele însele, acestor critici le sunt dintr-o dată puse la îndoială motivațiile, integritatea şi valorile morale. Indiferent cât de moderată le este critica, ei sunt caracterizați drept marionete ale lobby-ului petrolului, apologeți ai arabilor sau chiar antisemiți." (pg. 72 73)

"**Originile sionismului** şi ale altor manifestări ale intensului dinamism ebraic din sec. al XX-lea se află în lumea vorbitoare de idiş a Europei de Est a începutului de secol XIX.

Inițial invitați de către nobilii din Polonia în calitate de administratori de moşii, arendaşi, bancheri şi cămătari, evreii de acolo s-au implicat în afacerile comerciale şi apoi în domeniul meşteşugăresc, astfel încât s-a născut o rivalitate între măcelarii, brutarii, fierarii, cizmarii şi croitorii evrei şi cei non-evrei. Acest lucru a dat naştere la diferențele de venituri ce au dus la atitudinile şi comportamentele anti-evreieşti atât de caracteristice istoriei ebraice. În ciuda restricțiilor periodice şi a izbucnirilor ostile față de ei, **evreii au ajuns să domine întreaga economie,** cu excepția muncii din agricultură şi a domeniilor nobilimii. Ei au avut un avantaj în concurența din comerț şi din domeniul meşteşugurilor pentru că ei controlau comerțul cu materii prime pe care le puteau vinde apoi co-etnicilor la prețuri mai mici." (...)

Antisemitismul şi creşterea explozivă a populației ebraice, combinate cu ostilitatea economică, au fost factori de o importanță decisivă în apariția numeroşilor evrei nemulțumiți care visau la mântuire în cadrul a diverse mişcări mesianice - misticismul etnocentric al Cabbalei, sionismul sau visul revoluției politice marxiste. (...)

În Statele Unite, convingerile politice radicale nutrite de un mare număr de imigranți evrei şi de către descendenții acestora au persistat chiar şi în absența condițiilor politice şi economice dificile şi au avut o influență decisivă asupra istoriei politice şi culturale americane de până în prezent. Persistența acestor convingeri a influențat sensibilitatea politică generală a comunității ebraice şi a avut un efect destabilizator asupra societății americane, începând cu paranoia erei McCarthy şi terminând cu triumful contra-cultural al anilor '60. În lumea contemporană, descendenții acestor fundamentalişti religioşi constituie baza mişcării de colonizare şi a altor manifestări ale extremismului sionist din Israel." (pg. 91 – 93)

"Aceasta a fost atmosfera în care **hasidismul** a ajuns să domine Europa de est. **Hasidismul respingea pătimaş toate presiunile asimilaționiste venind din partea guvernelor.** (...) **Ei s-au orientat înspre *Cabala* (scrierile misticilor evrei), superstiții,** antiraționalism, crezând în remedii magice, amulete, exorcisme, posesiune demonică (dybbuk), stafii, demoni şi spirite răutăcioase şi cicălitoare.

Acestui sentiment intens al apartenenței la grup îi corespundea convingerea că non-evreii sunt mai puțin umani. Aşa cum a spus Mendel din Rymanov, <<*Un necredincios nu are inimă, deşi are un organ care seamănă cu o inimă*>>. Toate națiunile există doar prin virtutea poporului evreu: <<*Erez Yisrael [pământul Israelului] este esența lumii şi orice vitalitate izvorăşte din el*>>. **Atitudini similare sunt caracteristice fundamentaliştilor evrei contemporani şi mişcărilor de colonizare din Israel.**

Hasidismul avea o atitudine de încredere absolută în persoana numită *zaddic*, **învățătorul lor, figura carismatică văzută de către adepții săi ca întruchiparea lui Dumnezeu în lume.** Ataşamentul față de liderii carismatici este o trăsătură fundamentală a organizării sociale ebraice - vizibilă atât la fundamentaliştii religioşi, cât şi la radicalii politici **sau la intelectualii de elită** evrei. Următoarea relatare a unei scene petrecute într-o sinagogă din Galiția anului 1903 descrie emoționalitatea intensă a comunității şi supunerea ei totală față de conducătorul ei: ***La sfârşitul slujbei, cei care stăteau în imediata apropiere a rabinului erau foarte doritori să mănânce orice mâncare atinsă de el, iar oasele de peşte erau păstrate de către adepții săi ca nişte moaşte.*** O altă relatare observă cum credincioşii care speră să prindă o scânteie din focul lui sacru fug să-l întâmpine. Puterea zaddic-ului este atât de mare, încât ***<<orice face Dumnezeu, este, de asemenea, în puterea zaddic-ului să facă>>.***

Un rol important al zaddic-ului este de a produce bogăție pentru evrei, luând-o de la non-evrei. (...)

Predicile zaddic-ului erau pline de rugăminți de răzbunare şi de ură împotriva non-evreilor, care erau considerați sursa necazurilor lor." (pg. 96 - 97)

"Aceste grupuri erau foarte autoritare - o altă trăsătură fundamentală a organizării sociale ebraice. **Rabinii şi ceilalți membri ai comunității aveau o putere extraordinară asupra celorlalți evrei** din societățile tradiționale - aveau, literal, **dreptul de viață şi de moarte asupra lor.**

Evreii care informau autoritățile despre activitățile ilegale ale altor evrei erau lichidați din ordinul curților rabinice secrete, fără şansa de a se apăra.

Evreii acuzați de vederi religioase eretice erau bătuți sau ucişi. Cărțile lor erau arse ori îngropate în cimitire. Când murea un eretic, trupul lui era bătut de către un comitet special de înmormântare, aşezat într-o căruță umplută cu baligă şi depus în afara cimitirului evreiesc.

Acolo unde autoritățile erau tolerante, aveau loc adesea lupte înverşunate între diversele secte ebraice, de multe ori pe motive religioase minore precum **felul de pantofi pe care trebuie o persoană să-i poarte.** (...)

Sinagogile aveau închisori foarte aproape de intrare, iar prizonierii erau supuşi abuzurilor fizice de către membrii congregației în timp ce se duceau la slujbă." (pg. 98 – 99)

(continuare în numărul viitor)

Selectiuni de Nicoleta Codrin

Aparitie de carte

ŞERBAN MILCOVEANU – "SUMMA POLITICA": "VÂRF DE LANCE" şi "CINE SUNT FORŢELE OCULTE?"

I. O PROPUNERE DE COMPENDIU PENTRU "SUMMA POLITICA"

Primul pătrar al acestui an editorial a fost marcat, printre altele, în chip foarte semnificativ, de o oportună iniţiativă a Academiei Române. Institutul naţional pentru studiul totalitarismului al acestui înalt for a editat recent o selecţie esenţială de tex-te din extinsa arie a activităţii de cercetare ştiinţifică a dr. Şerban Milcoveanu, însumând peste 20 de cărţi, mai exact lucrări de specialitate, publicate pe parcursul a aproape două decenii.

Volumul, editat cu sprijinul Autorităţii naţionale pentru cercetarea ştiinţifică, **apare sub un titlu provenind din sintagma unei definiţii intratextuale** ("*Garda de Fier = vârful de lance al Legiunii Arhanghelul Mihail*" – "Enciclopedie pentru inteligenţe", vol. VI, 2015): **"VÂRF DE LANCE. SECOLUL XX"**, incluzând **depoziţii de martor al epocii şi relatări de participant la evenimente.**

Academia Română
INSTITUTUL NAŢIONAL PENTRU STUDIUL TOTALITARISMULUI
Şerban Milcoveanu
VÂRF DE LANCE
Secolul XX
XX
20

Printr-un astfel de demers, insistent şi neîntrerupt, o proiecţie atât de vastă, cum este cea pe care o întreprinde autorul, explorează, sistematic şi integral realitatea istorică şi politică a României inter şi post-belice. Ea este organizată, în incidenţa amintitelor volume, ordonând o materie aproape enciclopedică, într-o perspectivă panoramică, un fel de "***SUMMA POLITICA***", aşa cum, dintr-un alt ev, un alt "intelectual exclusiv", dominicanul Toma din Aquino, proiecta către noi, în stilul său pur, simplu, precis, cu o limpezime de cristal, o "Summa theologica", o enciclopedie integrală a teologiei, sub generoasa deviză: "Contemplata alis tradere" ("Să împărtăşeşti altora rodul celor contemplate").

Mai mult decât martor ocular şi, mai degrabă, ceea ce indică expresia spaniolă de "testigo presencial", adică oferind mărturia celui implicat în istorie prin prezenţă activă şi constructivă, amplul demers al dr. Milcoveanu e postulat, dintru început, sub posibila deviză: "Omnia victa alis tradere" ("*Să împărtăşeşti altora rodul tuturor experienţelor trăite*"): "Ce am înţeles de la Corneliu Z. Codreanu" sunt cele care urmează.

Sensibilitate şi reactivitate pe direcţia pozitivităţii, eficienţei şi constructivităţii. Inteligenţa şi cultura sunt obligatorii, dar esenţialul este mai departe şi anume gândirea care înaintează la acţiune şi acţiunea care se sprijină pe gândire.

Prima sa realizare este de a ne fi dat un scop generos.

A doua sa realizare este de a fi reuşit unitatea de voinţă.

Şi a treia sa realizare este de a-şi fi transformat existenţa în steag.

Istoria bietului popor român îi este recunoscătoare.

Nu aducem argumente, ci aducem dovezi." (pg. 55)

Reformulând, reţeta din cel de-al XIII-lea veac a vestitului "Doctor Angelicus", ar suna, pentru amândoi, astfel: "rolul fundamental al inteligenţei este gândirea coordonată de iubire şi iubirea coordonată de gândire".

Când, la 1313, Papa Ioan al XXII-lea l-a înscris în catalogul sfinţilor pe Toma, fiul contelui din Aquino, s-a obiectat că nu făcuse minuni nici în viaţă, nici după moarte. "Câte propoziţii teologice a scris, tot atâtea minuni a făcut" - a fost răspunsul Papei.

Pentru că există, în efigie, miracolul necesar al edificării prin scris.

Sub acest semn este întocmită şi această selecţie, o propunere de compendiu pentru enciclopedica "Summa politica" a dr. Milcoveanu: "*Singur împotriva tuturor este pedeapsă atunci când nu ai dreptate şi este distincţie, chiar consacrare, atunci când ai adevărul de partea ta. Adevărul are semn de egalitate cu Dumnezeu.*"

Acest "Doctor Assiduus", aflat vreme de peste trei pătrare de veac în *vârful de lance* al avangardei celei mai autentice Drepte româneşti, Mişcarea Legionară, are, (prin ce straniu joc al cronologiei?), exact dublul vârstei celui din Aquino, care a vieţuit 48 de ani.

Mărturia sa are, deci, girul experienţei aproape întregului veac care a trecut şi legitimitatea unui "mentor" şi "memorator" exemplar.

Pentru descifrarea evenimentelor majore ale istoriei României din secolul trecut, lucrarea este indispensabilă, drept pentru care, ne vedem în drept să ne raliem părerii prefaţatorului ei:

"*Cantonat deopotrivă în planul evenimentelor istorice, percepute* **din culise**, *al factologiei inedite, al politologiei, al socialului, al mentalului colectiv, demersul dr. Şerban Milcoveanu este marcat, în mod inconfundabil, pe fondul unei vaste culturi, de* ***prodigioasa memorie şi forţă de sinteză a autorului****, calităţi puse în slujba reactivării şi etalării critice a datelor în lumina* ***realităţii percepute nemijlocit***." (Corneliu Beldiman)

NAVIGARE NECESSE EST...

Hippocrate din Insula Cos,
fluxul apei filtrând în aval,
încălci firu-acela letal,
năvodind pânza vieţii pe dos.

Heraclit din Efes, binişor,
puse râul acela pe roate,
oprind scalda cea de două ori
în fluidul ce nu se mai poate.

Cât ţi-e, Doamne, Caribda şi Scylla,
pentru înotători singuratici,
de ţi-e mai mare mila,
între doi presocratici?

Cristiana Hâncu

II. O ÎNTREBARE ISTORICO-RETORICĂ
"CINE SUNT FORŢELE OCULTE (din România şi din omenire)?"

Cu o nouă suită (însumând peste 300 de pagini) de "analize social-politice" şi, în acelaşi timp, "analize psihosociale", Liga pentru Apărarea Adevărului Istoric a făcut posibilă apariţia, în primăvara acestui an, a unui **nou volum semnat de dr. Şerban Milcoveanu.**

Asemeni oricărei întrebări retorice, şi aceasta, consemnată în titlu, îşi are răspunsul implicit, conţinut în enunţ.

Importanţa ei esenţială e însă de natură istorică, după cum şi oportunitatea ei e permanentă, vizând azi, în concepţia autorului, o maximă actualitate:

Problematizarea actualei conjuncturi se face sub forma recurgerii la puternice semnale de alarmă, pornind de la considerarea, în ansamblu, a întregului context geopolitic:

"*Politica externă istorică de 2000 de ani a poporului român este alianţa militară şi politică cu Occidentul. Dar nota bene:* ***nu cu Occidentul care tranzacţionează şi abandonează Europa de Est****, ci Occidentul care are puterea şi voinţa de a apăra istmul ponto-baltic, graniţa de Est minimă a continentului Europa. Acestea sunt determinismul geografic şi de la Herder se ştie că "istoria e geografie în mişcare".* (I)

"*Din punct de vedere intern, aici,* ***în spaţiul carpato-ponto-dunărean, lucrurile stau altfel, şi anume sunt cu foarte mare risc.***

Riscul este să pierdem identitatea naţională. *Riscul este să fim reduşi la statul de simplă populaţie.*

Riscul este ca alta să fie clasa conducătoare - exploatatoare şi noi, românii, să fim întâi doar salariaţi şi în final salahori, servitori, prostituate, handicapaţi şi cerşetori." (II)

Tonul preliminar şi generic este acela ultimativ, de avertisment, în faţa unui pericol iminent şi a unei ameninţări continue şi progresive:

"Misiunea guvernanţilor noştri din 22 decembrie 1989 încoace este:

a) *să nu vedem şi să nu ştim cine ne înfige cuţitul în spate şi*

b) *noi înşine, cu entuziasm, să ne punem ştreangul la gât şi să tragem funia pentru sinucidere.*"

Acestor premise, cartea le opune, în încheiere, propunerea unui Credo operativ, gradual structurat, după algoritmul obligatoriu a patru principii:

"- Elasticitate oportună în mijloace şi fermitate stabilă în scopuri.

- Adaptare spontană şi dirijată la ce nu poate fi schimbat. Optimizare după ideal a celor putând a fi transformate.

- Tactica e subordonată strategiei pe care n-o dezminte, dar are prioritate asupra acesteia întrucât prezentul este realitatea.

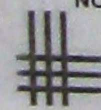
- Niciodată scop în sine şi întotdeauna exponent al interesului general." (pg. 296)

Între aceste două repere extreme se extinde originala desfăşurare a conţinuturilor cărţii, articulate conform unei inserieri sugestive a conţinuturilor ei minimale: microeseurile analitice, abordând probleme nevralgice, de natură istorică, politică, ori psihosocială.

Cărţile sunt, pentru toate acestea, o lectură mai mult decât oportună, una strict necesară.

Cristiana Hâncu

NOTĂ: Cărţile se găsesc la Librăria "Mihail Eminescu" (Buc.), la subsol.

CORNELIU ZELEA CODREANU – "PENTRU LEGIONARI" (XIII)

(continuare din numărul trecut)

INDIVID, COLECTIVITATE NAȚIONALĂ, NAȚIUNE

„Drepturile omului" nu sunt mărginite numai de drepturile altui om, ci și de alte drepturi. Pentru că **există trei entități distincte:**

- Individul;

- Colectivitatea națională actuală, adică totalitatea indivizilor din aceeași nație, trăind într-un stat, la un moment dat;

- Națiunea, acea entitate istorică trăind peste veacuri cu rădăcinile înfipte în negura vremii și cu un viitor infinit.

O nouă mare eroare a *democrației* bazată pe „drepturile omului" este aceea de a nu recunoaște și a nu se interesa decât de una din aceste trei entități: individul. Pe a doua o neglijează sau își bate joc de ea, iar pe a treia o neagă.

Toate trei își au drepturile și datoriile lor. Dreptul de a trăi. Și datoria de a nu periclita dreptul la viață al celorlalte două.

Democrația nu se ocupă decât de asigurarea dreptului individului. De aceea asistăm în democrație la o răsturnare formidabilă. Individul crede că poate să impieteze cu drepturile sale nelimitate asupra drepturilor colectivității întregi, pe care poate să o încalce și să o jupoaie. De aceea asistăm, în democrație, la acest tablou sfâșietor, la *această anarhie, în care individul nu voiește să recunoască nimic deasupra interesului său personal.*

La rândul ei, colectivitatea națională are o tendință permanentă de a sacrifica viitorul – drepturile națiunii – pentru interesele ei prezente. ***De aceea asistăm la nemiloasa exploatare sau chiar înstrăinare a pădurilor, a minelor, a petrolului, uitând că în urma noastră sunt sute de generații românești, copiii copiilor noștri, care așteaptă să trăiască și ei, ducând mai departe viața neamului.*** Această răsturnare, această rupere de raporturi căreia democrația i-a dat naștere, constituie o adevărată anarhie, o desființare a ordinii naturale și este una din cauzele principale a stării de tulburare a societății de astăzi.

Armonia nu se poate restabili decât prin reîntronarea ordinii naturale. *Individul trebuie subordonat entității superioare, colectivitatea națională, iar aceasta trebuie subordonată națiunii.* **„Drepturile omului" nu mai sunt nemărginite, ele sunt mărginite de drepturile colectivității naționale, iar drepturile acesteia sunt mărginite de drepturile națiunii.**

În sfârșit, s-ar părea că în democrație cel puțin individul, încărcat de atâtea drepturi, trăiește minunat. ***În realitate însă – și aici stă tragedia finală a democrației – individul nu are nici un drept, căci ne întrebăm: unde este libertatea întrunirilor, unde este libertatea scrisului, unde este libertatea conștiinței?*** (...)

Veți zice: da, dar aceștia vor să schimbe constituția, să restrângă libertățile, să întroneze altă formă de stat!

Întreb: poate susține democrația că un popor nu e liber și nu-și poate decide singur soarta sa de a-și schimba constituția, de a-și schimba forma statului, cum vrea el, de a trăi în libertățile mari sau mici pe care le vrea el?

Aici e tragedia finală. **În realitate, în democrație omul nu are nici un drept. El însă nu și le-a pierdut nici în folosul colectivității naționale, nici în acela al națiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare de bancheri și agenți electorali.**

În sfârșit, ultima "binefacere" pentru individ: **democrația *masonică*, printr-o perfidie neasemuită, se transformă în apostol al păcii pe pământ, dar în același timp proclamă războiul dintre oameni și Dumnezeu.** „Pace între oameni" și războire contra lui Dumnezeu. Perfidia constă în aceea că întrebuințează cuvintele Mântuitorului: „Pace între oameni", transformându-se apoi în apostol al „păcii", iar pe El condamnându-L și arătându-L ca vrăjmaș al omenirii. **Și în fine, perfidia constă în aceea că prefăcându-se a voi să apere viața oamenilor, în realitate nu-i duc decât la pierderea vieții. Prefăcându-se că vor să-i apere de moartea prin război, nu fac altceva decât ating diavolescul scop, acela de a-i condamna la moarte veșnică.**" (pag. 332 – 334)

NEAMUL

Când zicem *neamul românesc*, înțelegem nu numai pe toți românii trăind pe același teritoriu, având același trecut și același viitor, același port, aceeași limbă, aceleași interese prezente.

Când zicem *neamul românesc*, înțelegem: toți românii vii și morți, care au trăit de la începutul istoriei pe acest pământ și care vor mai trăi ș i în viitor. **Neamul cuprinde:**

- Toți românii aflători, în prezent, în viață;

- Toate sufletele morților și mormintele strămoșilor;

- Toți cei ce se vor naște români.

Un popor ajunge la conștiința de sine când ajunge la conștiința acestui întreg, ***nu numai la acea a intereselor sale.***

Neamul are:

- Un patrimoniu fizic, biologic: carnea și sângele;

- Un patrimoniu material: pământul țării și bogățiile lui;

- Un patrimoniu spiritual, care cuprinde:

- concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață. Această concepție formează un domeniu, o proprietate spirituală. (...);

- onoarea lui - ce strălucește în măsura în care neamul s-a putut conforma, în existența sa istorică, normelor izvorâte din concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață;

- cultura lui: rodul vieții lui, născut din propriile sforțări în domeniul gândirii și artei. Această cultură nu este internațională. Ea este expresia geniului național, a sângelui. **Cultura este internațională ca strălucire, dar națională ca origine.** *Făcea cineva o frumoasă comparație: și pâinea și grâul pot fi internaționale ca articole de consumație, dar vor purta pretutindeni pecetea pământului în care s-au născut.*

Toate aceste trei patrimonii își au importanța lor. Pe toate un neam trebuie să și le apere. Dar cea mai mare însemnătate o are ***patrimoniul său spiritual,*** pentru că numai el *poartă pecetea eternității*, numai el străbate peste toate veacurile.

Grecii antici nu trăiesc prin fizicul lor, oricât de atletic – din el n-a mai rămas decât cenușă – și nici prin bogățiile materiale, dacă le-ar fi avut, ci prin cultura lor.

Un neam trăiește în veșnicie prin concepția, onoarea și cultura lui. De aceea *conducătorilor națiilor trebuie să judece și să acționeze nu numai după interesele fizice sau materiale ale neamului, ci ținând seama de linia lui de onoare istorică, de interesele eterne.* ***Prin urmare, nu pâine cu orice preț, ci onoare cu orice preț."***

ȚELUL FINAL AL NEAMULUI

"Este viața? Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebuințează spre a și-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele. ***Se pune deci problema: după ce se conduc națiile în raport cu alte națiuni?*** După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peștilor din mare sau a fiarelor din pădure?

Țelul final nu este viața. Ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. (...)

Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. **Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu.** ***Acest moment final, „învierea din morți", este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam.***

Neamul este deci o entitate care își prelungește viața și dincolo de pământ. **Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta. Sfântul Ioan**, povestind ceea ce vede dincolo de pământuri, spune: *„Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu și luminătorul ei este mielul.* ***<u>Neamurile</u> vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea."*** **(Apocalips, 21, 23-34)** Și în altă parte: *„Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele tău? Căci numai Tu ești sfânt și toate <u>neamurile</u> vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecății Tale au fost arătate."* **(Apocalips, 15, 4)**

Nouă, românilor, neamului nostru, ca orișicărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune. Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric. Cea dintâi lege pe care un neam trebuie s-o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-și misiunea încredințată. **Neamul nostru n-a dezarmat și n-a dezertat de la misiune., oricât de grea și de lungă i-a fost calea Golgotei lui.**

Și acum ni se ridică în față obstacole înalte ca munții. ***Fi-vom noi, oare, generația debilă și lașă, care să lăsăm din mâinile noastre, sub presiunea amenințărilor, linia destinului românesc și să părăsim misiunea noastră ca neam în lume?*** (pag. 335 - 336)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

"TEOLOGIA LUPTĂTOARE" - Buc., 1941 – de mitropolit IRINEU MIHĂLCESCU (I)

Cuvântul **"francmason"** înseamnă "zidar liber", iar francmasoneria sau masoneria este o societate secretă care poartă acest nume pentru că în organizaţia şi ritualul ei se serveşte de unelte de care se folosesc zidarii, bunăoară: de mistrie, echer, ciocan, dreptar, compas, etc, pe care le interpretează în chip simbolic şi împarte pe membrii ei în trei grade sau trepte, cărora le dă numele de: ucenici, lucrători şi maeştri.

Îndreptăţirea **acestei numiri** o întemeiază scribii francmasoni în două feluri:

Unii susţin că francmasoneria îşi trage originea de la *Hiram, arhitectul templului lui Solomon. Numirea "Iachim şi Boaz" a celor două coloane din templul masonic - cum se numeau şi coloanele din faţa templului lui Solomon*, **legenda care circulă printre francmasoni şi se predă ucenicilor la primirea în lojă** - ***că Hiram a fost ucis de trei ucenici zidari pentru că nu a vrut să le spună şi lor cuvântul de ordine al maeştrilor***, *precum şi simbolismul unora dintre riturile masonice, ar fi dovada de necontestat că aceasta este obârşia adevărată a francmasoneriei şi că ea era organizată atunci, pe vremea lui Solomon, aproape la fel ca astăzi.* ***Dar chiar francmasoni mai luminaţi recunosc că această legendă nu era cunoscută în cercurile lor înainte de veacul XVIII, şi că s-a născocit*** - după toată probabilitatea- spre a se da mai mare însemnătate şi mai mult fast noului înfiinţat grad de maestru. (Vezi articolul *"Din trecutul francmasoneriei"* de preot I. Mihălcescu, din revista "Biserica Ortodoxă Română", anul XLI (1923), seria II, No. 12, pag. 891.)

Alţii susţin că obârşia francmasoneriei s-ar trage de la aşa zişii zidari liberi ori cioplitori de pietre ornamentale şi constructori ai domurilor monumentale din evul mediu, ***dar e fapt nediscutat că aceşti zidari nu aveau nimic din organizarea francmasoneriei propriu-zise.***

Cât despre **părerile** că francmasoneria ar fi aşa de veche ca şi omenirea şi că deci, Adam şi chiar Dumnezeu ar fi cel dintâi mason, sau că ea şi-ar avea obârşia în misterele religiei grecilor şi egiptenilor, sau în Ordinul Templierilor sau al Crucii trandafirii (Roza) etc, ***acestea nu pot justifica întru nimic numele de francmason, nici întrebuinţarea uneltelor masonice în francmasonerie.***

Ideea că Adam sau însuşi Dumnezeu ar fi cel dintâi francmason a fost pusă în circulaţie de masoneria numită *Misraim*, aceea care a fost înfiinţată de fraţii *evrei* Bedarride din Avignon. Ea a fost însuşită şi susţinută de *Lessing*.

Cu *misterele religiilor greceşti şi egiptene* şi întrucâtva cu misterele eleusinice, cu ale Cibelei şi cu ale Isidei, au asemănare probele la care se supun iniţiaţii în unele loji masonice. *Dar originea masoneriei nu este aşa de veche şi asemănările nu sunt concludente.*

De la Templieri a împrumutat francmasoneria multor ţări şi a existat chiar un sistem de masonerie templierică, cu mai multe ramificaţii. *Dar nici la Templieri nu trebuie căutată obârşia întregii francmasonerii, pentru că în esenţă ea diferă mult de organizaţia Templierilor.*

Cu Crucea roză francmasoneria are prea puţine note comune, aşa că nici în aceasta nu i se poate pune obârşia.

Obârşia sigură a francmasoneriei datează din anul 1717 şi ţara în care s-a organizat întâia oară este Anglia.

De la introducerea *reformei religioase* (n. n.: adică a *protestantismului*) scăzuse şi în Anglia, ca şi în alte ţări, zelul credincioşilor şi al comunităţii pentru înălţarea de monumentale biserici.

Aceasta a avut ca urmare decăderea breslei zidarilor liberi, care nu mai găseau de lucru decât prea puţin. În aceste împrejurări critice pentru ei, Teofil Desaguilers, predicatorul *reformat* al Curţii regale, predicatorul James Anderson şi arheologul George Payne, îşi propuseră să dea breslei zidarilor liberi altă menire şi anume: *zidirea unui templu spiritual* în inima omului prin cultivarea a ceea ce este "bun, nobil şi frumos", cu alte cuvinte ***o moralitate fără religie***, deci atee şi întemeiată numai pe raţiune. Patru societăţi de zidari liberi se întruniră în ziua de 24 Iunie 1717, într-un restaurant din Londra, unde puseră bazele societăţii "Of free Stanes Masons" şi consimţiră să urmărească scopul propus de cei trei bărbaţi. Aceasta a fost ziua **întemeierii francmasoneriei *albastre* sau *englezeşti***, ori începutul *lojelor Sfântului Ioan*, cum s-a mai numit ea în amintirea Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui naştere se serbează pe 24 Iunie.

Ideile masonice au prins repede şi s-au răspândit cu iuţeală în toate ţările din Apusul Europei, câştigând un mare număr de membri îndeosebi din pătura cultă a societăţii şi chiar dintre capetele încoronate. **Francmasoneria s-a schimbat însă la faţă şi a luat îndată înfăţişări diferite, urmând alte scopuri, datorită elementului evreiesc care a pătruns în ea cu duiumul şi a aservit-o intereselor lui naţionale.** Într-adevăr, evreii, care au pus stăpânire în toate ţările pe finanţe, industrie, comerţ, presă, etc, nu puteau lăsa să le scape din mână un instrument de dominaţie aşa de minunat cum avea să fie masoneria încăpută pe mâinile lor. ***Otrava ateistă din însuşi embrionul masonic, trebuia înteţită şi exploatată în profitul iudaismului.***

Se amestecară deci, în înăcritul aluat al francmasoneriei, **principii dizolvante din *Talmud*, din *Cabala* şi din magie, se dădu simbolurilor cultului altă interpretare adecvată noilor scopuri** puse mişcării masonice, se introduseră ca termeni de exprimare cuvinte evreieşti şi **francmasoneria fu transformată în curând în *Sinagoga Satanei*.**

Nu numai că se deforma cu totul francmasoneria originală, ***destul de hibridă de la primele ei începuturi***, *ci s-au înfiinţat o puzderie de noi şi felurite genuri de masonerie de către isteţii urmaşi ai lui Iuda.* Astfel, în anul 1756, **evreul** Ştefan Morin puse în ordine cele 25 de grade ale masoneriei Templierilor şi le introduse din America, unde alţi evrei masoni, ca să poată crea venituri mai mari lojelor, le ridicaseră la **33**, cum au rămas până astăzi.

Un alt evreu, celebrul escroc *Iosef Balsamo*, cunoscut sub numele de graful *Cagliostro* (1795) a înfiinţat francmasoneria coptică, cu 90 de grade, şi **a primit în loji şi femei.**

Alţi trei **evrei**, fraţii Bedarride din Avignon, au înfiinţat francmasoneria numită ***Misraim***, tot cu 90 de grade şi cu idei cabaliste şi cu totul bizare.

Francmasoneria albastră, cu cele trei grade ale ei, nu a mai mulţumit în curând **mania gradelor**, şi fu considerată ca un simplu noviciat care pregătea pentru gradele superioare. Se înfiinţa astfel o nouă francmasonerie numită ***scoţiană***, *care la rândul ei fu considerată ca un grad intermediar între francmasoneria albastră şi între gradele superioare.* **Acestea sunt trei: I.** al Templierilor, *cu alte patru sisteme divizionare:* sistemul capitolului de Clermont, sistemul strictei observanţe, sistemul clericalatului şi sistemul suedez sau creştin, **II.** Sistemul Crucii trandafirii (roze) şi **III.** Sistemul egiptean cu subdiviziunile: sistemul coptic, sistemul misraim şi sistemul sau ritul memfitic. Pentru amănunte vezi preot Mihălcescu, op. cit pag. 892 – 895.

Amestecul şi rolul evreimii în masonerie se vede şi din aceea că **în fruntea lojelor din toată lumea stau evrei** şi numărul cel mai mare al membrilor lor il formează evreimea.

După obârşie, francmasoneria nu este, dar, ceva care să impună prin vechimea sa, iar trecutul ei este pătat de crimă şi sânge. **În ţările catolice** şi mai cu osebire în Franţa, **francmasoneria a luptat cu orice fel de arme împotriva Bisericii şi a monarhiei.**

Enciclopediştii şi mai toţi făuritorii şi capii marii revoluţii au fost francmasoni.

Intrigile pe care ei le-au ţesut, calomniile pe care le-au pus în circulaţie şi în genere mijloacele de care s-au servit, ca să doboare pe Maria Antoaneta, vor rămâne pentru totdeauna o pată neştearsă pe numele de francmason. (Vezi Louis Daste: *"Marie Antoinette et le complot maçonique"*, Paris 1910, volum din "Bibliotheque d'Etudes de Societes secretes", la preot Mihălcescu, op. cit. pag. 896.)

În revoluţiile franceze din 1848 şi 1870 francmasonii şi-au avut partea lor, iar dezastrul Franţei în război se datorează în întregime masoneriei.

Revoluţiile care au desfiinţat monarhia şi au proclamat republica în Portugalia, în Rusia şi în Spania, sunt tot opera francmasoneriei şi, după socotinţa unor istorici, nici una din revoluţiile care s-au produs de la veacul XVIII încoace nu s-a făcut fără amestecul criminal al lojelor masonice.

Organizarea francmasoneriei variază puţin de la un fel de masonerie la altul şi de la o ţară la alta. În esenţă, ea se reduce la următoarele:

Unităţile în care sunt grupaţi membrii se numesc ***loji***. *Ceea ce sunt cluburile pentru partidele politice, sunt lojile pentru masoni.* În fruntea fiecărei loji stă un *"venerabil"*, ajutat de un consiliu.

Mai multe loji formează o mare lojă, condusă de un mare *maestru*, înconjurat de venerabilii lojilor componente.

Intrarea în francmasonerie se face prin primirea novicelui în lojă cu un anume ceremonial – sau, în termeni masonici, potrivit ritualului. Novicele este introdus în încăperea numită ***templu***, legat la ochi şi, după ce i se pun diferite întrebări, este dezlegat, ca semn că, intrând în lojă, a trecut din întuneric la lumină.

Aici se observă mai întâi un tablou care înfăţişează cerul înstelat, un glob pământesc, un ghiveci cu o floare, un craniu omenesc, o carte deschisă, un dreptar şi un compas. După interpretarea masonică, aceste lucruri ar avea următoarea semnificaţie: Cerul, pământul cu floarea şi craniul simbolizează natura de deasupra, dimprejurul şi dedesubtul nostru şi formează toate la un loc primul izvor al cunoştinţei omeneşti. Cartea, care uneori este Biblia, simbolizează ştiinţa. Dar pentru că ştiinţa din cărţi e lucru mort, se pune în mâna novicelui *un dreptar şi un compas*, care simbolizează ştiinţa vie, a vieţii sociale şi anume: dreptarul are să slujească la măsurarea dreptăţii, iar compasul la întinderea iubirii de oameni a noului francmason. (Numărul şi felul obiectelor ce se află în loji variază. Astfel, în jurul mesei se mai află şapte sfeşnice, pe perete un covor cu diferite desene, iar de o parte şi de alta, spre miazănoapte şi miazăzi, la mijlocul lojii, sunt doi stâlpi, care poartă numele de *"Iachim" şi "Boaz", cum se numeau cei doi stâlpi sau coloane din faţa templului lui Solomon.* Iachim este cuvântul de recunoaştere între ucenici, iar Boaz între lucrători.)

După ce se săvârşesc unele acte simbolice şi se pun la probe ciudate, ca să se vadă dacă are curaj şi e statornic în hotărârea de a intra în francmasonerie, novicele depune jurământul de credinţă în masonerie, şi e proclamat membru al lojii.

(continuare în pag. 14)

Pagină realizată de Ionuţ Moraru

ITINERAR SENTIMENTAL CERNĂUȚI - HOTIN – STOROJINEȚ – HERȚA (IV)

(continuare din numărul trecut)

În curtea Cetății **HOTINULUI**, *Biserica* clădită de **Ștefan cel Mare** veghează și astăzi, ca și turnurile și zidurile crenelate care au numeroase ferestre mici.

În Muzeul din Cetate, printre alte comori, mi-a atras atenția *Tetravanghierul* de la Hotin, scris la porunca lui Ștefan cel Mare în anul 1493, pe el aflându-se semnătura lui Petru Movilă.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult în prima vizită făcută la Hotin, a fost slujba ad-hoc pe care au făcut-o episcopul Pimen și ajutorul său în incinta Cetății. A fost ceva tulburător, când, după decenii de ateism, aici au răsunat pentru prima oară cântecele religioase, calde. Ecoul cântecelor a făcut să vină câteva zeci de persoane din oraș, închinându-se și sărutând crucea episcopului Pimen. Din păcate, cu nici unul dintre aceștia nu am schimbat vreo vorbă în românește.

Când am vizitat a doua oară Hotinul nu am mai zăbovit așa de mult fiindcă îl cunoșteam în linii mari. Aceasta a făcut să mă aventurez peste 70 km în interiorul Ucrainei, pentru a vedea orașul ***Kameniț Podolski***, oraș istoric, cu o cetate mult mai mare decât a Hotinului, *oraș locuit în mare parte de evrei, mulți din ei venind în România la începutul anilor 20.*

La întoarcere, în apropierea fostei frontiere cu Polonia, am vizitat un splendid monument ortodox, *Biserica din Crisciatic*, la mică depărtare de Nistru. Am părăsit șoseaua internațională asfaltată Cernăuți - Cosmeni - Zveniacin pentru a merge pe un drum nemodernizat dar accesibil, până la stația de relee TV; de aici o potecă urcă coasta înaltă și stâncoasă de peste 200 m, unde se găsesc **schitul și bisericuța *Crisciatic.***

În 1766 un negustor român, Teodor Preda Hagiul, a înălțat aici o biserică din piatră brută, fapt consemnat în uricul domnului Moldovei, Grigore Ion Calimachi.

În 1936 biserica a fost total restaurată, iar lângă izvorul schitului au fost amplasate un platou din piatră și o cruce pentru sfințirea apei.

Biserica din Crisciatic, trecută, după 1991, sub jurisdicția Bisericii Ortodoxe Ucrainene, a fost redeschisă, oficiindu-se din nou slujbe regulate, după o pauză de mai bine de o jumătate de secol.

Malul românesc al Nistrului este mai înalt decât cel ucrainean. În timpul lui Carol al II-lea, ca mijloc de apărare împotriva iminentei invazii rusești, s-a construit un brâu de cazemate din beton, în care fostul suveran vedea o linie inexpugnabilă, ceea ce l-a determinat ca în noaptea Anului Nou a lui 1940, petrecută într-un regiment din Chișinău, să declare cu emfază: "Nici o palmă din pământul românesc nu se cedează". Nici vorbă însă de așa ceva: **la 28 iunie a aceluiași an nu s-a tras nici un cartuș peste Nistru împotriva agresorilor roșii!**

Astăzi cazematele sunt acoperite de bălării și servesc ca loc de joacă pentru copii.

În acest context am avut o satisfacție: o veche troiță din stejar, scăpată ca prin minune, fusese de curând restaurată, pe ea stând scris: *"Eternă amintire bravilor ostași români, căzuți eroic în 29 iunie 1940, împotrivindu-se încălcării pământului nostru. Troița a fost restabilită în 1995, la inițiativa d-lui Gheorghe Pavel."*

Dar un grandios monument, nu departe de cetatea Hotinului, nu a avut norocul troiței. La Zveniacin, pe Nistru, în anul 1936 asociația Pro Patria a înălțat un superb și măreț monument închinat eroilor, cu o curte vastă, care astăzi nu mai există decât în fotografiile vremii. Ca și cel de la Ghidiceni, de lângă Chișinău, dinamitat în toamna anului 1944.

STOROJINEȚUL l-am vizitat o dată, dar pe o vreme nefavorabilă, o ploaie nesfârșită.

Orașul este actualmente tot mic, dar curat, cu străzi drepte și umbrite de pomi. Este o localitate nouă, fără trecut istoric întrucât *a fost creat de austrieci după răpirea Bucovinei, survenită în 1775.* Nici acum orașul nu are o industrie, mulți localnici desfășurându-și viața în Cernăuți sau în alte zone mai îndepărtate.

Dintre clădirile vechi mi-a atras privirea liceul din centru care se numea înainte "Regele Ferdinand".

În cimitir am văzut mormântul lui **Iancu Flondor**, cel care a semnat, în 30 nov. 1918, pe actul de unire al Bucovinei cu România. Este din marmură albă, mic ca dimensiuni și deci nu epatează și am apreciat că monumentul funerar era înconjurat de o panglică tricoloră.

Spre deosebire de Hotin și Cernăuți, *la Storojineț se vorbește românește aproape pretutindeni, o limbă curată și fără nici o urmă de accent.*

Românii își dau întâlnire, mai mereu, la mica biserică din lemn a cimitirului, unde zestrea de preț este un onfalaghin de pe vremea lui Grigore Ghica.

Am mai vizitat un alt oraș, aproape pur românesc, **HERȚA, răpit abuziv la 28 iunie 1940, el refiind inclus în linia de demarcație a noii frontiere româno-sovietice.**

ȚINUTUL Herța, vechi colț de țară românească, are o suprafață de 304 kmp și este format din 9 comune cu 32 de sate, el n-a fost revendicat nici în urma ultimatului Moscovei, așa că autoritățile române de aici, civile și militare, nici n-au primit ordin de evacuare.

ORAȘUL a dat culturii trei remarcabile personalități, **Gheorghe Asachi**, pictorul **Arthur Verona** și poetul **B. Fundoianu**, din perioada interbelică, cunoscut mai mult în Franța.

Herța, este și acum, după trecerea unui secol, ca și în versurile poetului B. Fundoianu, la fel de trist, casele și gospodăriile fiind cenușii, din prefabricate, cu oameni modest îmbrăcați. M-am amuzat, amar însă, când am văzut magazinul alimentar din centru: saci cu mălai și sare puși direct pe dușumea, bomboane vrac pe tejghea, alături de pâine și covrigi; sticlele din raft erau pline de praf, ziare în loc de pungi; tristețea își dădea mâna aici cu sărăcia lucie.

În curtea liceului stă mărturie peste timp o rană adâncă, provocată de vandalism: bustul lui Gheorghe Asachi a fost demolat în urma venirii la putere a sovieticilor, rămânând doar placa pe care se poate citi: *"marelui dascăl, recunoștință"*...

Casa pictorului Arthur Verona, cu un turnuleț, de fapt un miniconac, este acum sediul primăriei.

Dintre satele Herței, am vizitat comuna **CRASNA ILSKI**, cu o biserică construită în 1792 de către boierul Alexandru Ilski, cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul. În fața ei se află acum o impunătoare biserică, durabilă, din zidăne, de dimensiuni monumentale, cu hramul "Acoperământul Maicii Domnului" sfințită la 14 oct. 1991 de către sfințitul Onufrie, episcopul Cernăuțiului și Bucovinei. Lăcașul este o frumoasă realizare arhitectonică tipic românească, de stil brâncovenesc, bine proporționată, având fațadele exterioare tencuite, cu decorații simple în partea superioară, care dau o înfățișare elegantă edificiului. În interior se află un candelabru inedit, construit din coarne de cerb, mândria românilor bucovineni.

Dar în BUCOVINA DE NORD am avut fericita ocazie să vizitez și alte monumente de arhitectură religioasă, pe care mă voi mărgini la a le menționa, spațiul nelăsându-mă să dau și detalii:

- ***Biserica din Boian***, ctitorie a boierului **Ion Neculce** (1672-1745);
- ***Biserica din Horocea*** (restaurată în anul 1991), unde în prezent se oficiază slujbe în limba română;
- ***Biserica** "Adormirii Maicii Domnului" **din Căliceanca*** - construită în 1783 în Cernăuți, în 1876 fiind demontată și reconstruită aici, stând mărturie peste timp despre trăinicia operei meșterilor lemnari moldoveni;
- ***Biserica** de lemn **din Roșa***, înălțată în 1768 de către Constantin și Lazăr Grecu;
- ***Biserica din Mahala***, situată la 7 km de Cernăuți, construită din zidărie și piatră, ce are o icoană reprezentându-l pe Ștefan cel Mare, precum și două tablouri executate la Academia Împărătească din Milano în anul 1846 de către Bartalu Dulgheru, pictor bisericesc;
- ***Biserica din Toporăuți***, situată la 18 km de Cernăuți, ctitoria domnitorului Miron Barnovski, înălțată în anul 1626, unde este înmormântat cel care a condus Moldova între anii 1626-1629, fiind mazilit de turci la Constantinopol.

Din scurta înfățișare a monumentelor de arhitectură religioasă din ținutul Cernăuților, se poate observa cu ușurință un adevăr care nu poate fi ignorat: ctitoriile, pietrele de mormânt și crucile din cimitire cu inscripții românești, alături de documentele vremii, ne dovedesc că pe tot teritoriul nordului Bucovinei populația românească a fost majoritară în toate timpurile. *După ocuparea Bucovinei de către Imperiul austriac, populația slavă a început să se infiltreze masiv în regiune, venind în mare număr din Galiția cu sprijinul autorităților austriece.*

Datoria oricărui român este de a cunoaște și aceste străvechi lăcașuri ale Domnului, adevărate monumente istorice, chiar dacă au fost ignorate și uitate atâta amar de vreme, și ***să repună în vechile lor drepturi pe aceia ai căror înaintași zac sub pământul Moldovei lui Ștefan cel Mare și Sfânt.***

Emilian Georgescu

O RARITATE MUZICALĂ: "ÎNDEMN LA REZISTENȚA NAȚIONALĂ"

În urmă cu 34 de ani am avut marele privilegiu de a putea obține o viză pe pașaport pentru o primă călătorie turistică în Spania. Timp de două săptămâni, la Madrid, am fost oaspetele unui fost coleg de facultate stabilit aici în urma unei căsătorii cu o frumoasă și, mai ales, inteligentă spaniolă. În locuința fostului meu coleg am descoperit cu surpriză, dar în același timp și cu plăcere, o mulțime de cărți în limba română, cu autori puși la index de către autoritățile comuniste române (Aron Cotruș, Nae Ionescu, Pamfil Șeicaru), cele mai multe dintre aceste cărți apărute în Editura "Carpații" din Madrid și tratând subiecte legionare. Seară de seară, în camera ce mi-a fost rezervată, citeam cu înfrigurare, până după miezul nopții, cărți din "fructul oprit" (fiind știut ca cel mai gustos) care se refereau la Corneliu Zelea Codreanu, la Vasile Marin și Ion Moța, la poetul Vasile Posteucă și alții, despre care cunoștințele mele erau atunci egale cu "tabula rasa"...

Văzând interesul meu pentru lecturarea cărților total necunoscute în România în acei ani, fostul meu coleg mi-a sugerat să-l cunosc pe directorul și, în același timp, "fact totum"-ul Editurii "Carpații", dl. TRAIAN POPESCU, o figură centrală atât în diaspora românească din Spania, cât și în cea din Europa, datorită activității sale neîntrerupte și deosebit de fructuoase.

Am acceptat cu plăcere invitația și a doua zi către seară, sunam la apartamentul nr. 4 din Calle Villaneuve 43 unde locuia cel pe care am dorit să-l cunosc. Mi-a deschis un om de statură medie, cu un început de calviție, blond, cu vârsta între 55-60 de ani. După strângerea de mână amfitrionul a luat un disc de ebonită și l-a pus la pickup, făcând să răsune cântecul legionar cel mai cunoscut, "Imnul tinereții legionare". Văzând surpriza de pe fața mea, Traian Popescu a precizat că în casa lui muzica legionară ține loc de tradiționala pâine cu sare care întâmpină oaspeții. Astfel editorul atenționa musafirii asupra faptului că se aflau într-o casă legionară, lucru foarte deosebit, cu care se mândrea. Gheața s-a spart și, în timpul cinei la care a participat și soția sa, dialogul s-a axat pe subiecte legionare, eu fiind doritor de a afla cât mai mult despre această doctrină, despre liderii ei, despre muzica ei, ca și despre autorii tipăriți în Editura "Carpații".

DISCUL CU MUZICĂ LEGIONARĂ a fost însoțit de numeroase precizări: a apărut în Germania, în anii 50, pe turația 33, având imprimate 8 cântece, câte 4 pe fiecare fațetă.

Pe copertă era, alături de Căpitan, un om ceva mai în vârstă, generalul Gheorghe Cantacuzino zis și Grănicerul, cu barbă mare, albă, salutând cu salutul legionar. Toate cântecele legionare de pe disc erau dintre cele foarte cunoscute în epocă, majoritatea având ca autor pe NELU MÂNZATU și pe poetul comandant legionar RADU GYR, ca textier: *"Imnul Legiunii", "Imnul muncitorilor legionari", "Imnul Moța - Marin", "Imnul românilor secuizați", "Imnul biruinței"*, dar era și marșul *"Ștefan Vodă al Moldovei"*, compus de tandemul Popescu Vrancea - Horațiu Comăniciu.

Pentru a fi înțelese și de străini, toate cântecele legionare aveau textul tradus în limba franceză, înscris pe coperta din carton, pe spate.

Cântecele erau reunite sub titulatura *"ÎNDEMN LA REZISTENȚĂ NAȚIONALĂ"*.

Înaintea acestor cântece, o altă mare surpriză: vocea Căpitanului! Un text scurt, rostit în iunie 1937, la 10 ani de la înființarea Legiunii. O voce destul de gravă, fără inflexiuni, cu mici pauze între fraze, cuvinte simple dar îmbărbătătoare, fără patetism sau emfază, spre deosebire de mai toți liderii politici din perioada interbelică. Textul era oglinda celui care-l concepuse și care îl citise în fața aparatului de înregistrare.

Traian Popescu mi-a vorbit apoi și despre compozitorul Nelu Mânzatu care trăia pe atunci în Italia, la Roma. Era în permanentă corespondență cu el. Nelu Mânzatu (Nello Manzatti) intenționa să scrie o carte despre cum compusese frumoasele cântece legionare și îi trimisese lui Traian Popescu un mic fragment din această lucrare pe care intenționa să o tipărească în Editura "Carpații". Mi-a citit un fragment din scrisoarea care-i făcea această propunere, reținând că "atunci când faci ceva cu entuziasm, ce realizezi este întotdeauna de bună calitate". Cântecele le scrisese într-un timp neverosimil de scurt, unul chiar într-o singură noapte, textele lui Radu Gyr asigurând o simbioză perfectă, succesul rămânând neștirbit până în ziua de astăzi.

Să menționez însă cartea de amintiri *"CUM AM COMPUS CÂNTECELE LEGIONARE"*, a apărut însă la Parma, în Italia, în 1982, sub titulatura "Come ho composta: canti legionari" și apoi, în ediția a II-a, în limba română însă, în **1986**, într-un tiraj de 100 de exemplare, în Editura "Europa" din München, reproducând pe copertă un desen al pictorului legionar Alexandru Basarab (căzut pe front în 1942), și cu o prefață scrisă la Chicago de Radu Budișteanu (citez din aceasta: *"Nelu Mânzatu și Radu Gyr au mărturisit în realizările lor suflul supraauman, nu de pământ, ci de mit. Și mitul nu moare, ci rodește, chiar în temnițele de apocalips. Mișcarea Legionară a fost suportul de pe care ei, INSPIRAȚII, au dat Neamului eternul Imn"*.)

L-am mai vizitat de două ori pe Traian Popescu, la magazinul "liliput" pe care îl avea. Mărimea localului era în deplină concordanță cu ceea ce se vindea aici: TIMBRE! Nu numai spaniole, ci de pe toate continentele lumii, solicitate de către filateliști, dar și timbre românești. Nu însă dintre acelea apărute în Republica Socialistă România, ci unele cu o tematică unică: toate îndreptate, cu imagini sugestive, împotriva regimului totalitar comunist. **De-a lungul anilor au apărut peste 50 de serii cu subiecte naționaliste și anticomuniste.** Mi-a fost oferit întregul set de timbre, într-un clasor, pe care l-am adus în țară, făcându-mi-se inima purice la controlul vamal. Am avut însă noroc, timbrele nu au fost descoperite de către vameși; am și acum clasorul.

Micul magazin filatelic era un punct de întâlnire pentru românii aflați în exil, cu vederi legionare și anticeaușiste.

Am cunoscut aici un român aflat în exilul amar din Brazilia și un altul a cărui țară de adopție era îndepărtata Australie. Cu cel de-al doilea, venit în vacanță la rudele sale din Spania (originare însă tot din România), am avut șansa de a mă deplasa cu o mașină la Majadahonda, la 30 km de Madrid, la micul monument ce fusese recent inaugurat cu mult fast, în memoria jertfei eroilor legionari Ion Moța și Vasile Marin.

În urmă cu cca. 10 ani am cumpărat un CD și o casetă cu cântecele legionare. La începutul discului, ca și la cel al casetei, fusese imprimat cuvântul Căpitanului, și mi-am dat imediat seama că ambele reproduceau întocmai discul de ebonită cu turația 33 pe care îl ascultasem în casa lui Traian Popescu.

Acest disc original însă am avut șansa să-l țin în mână pentru a doua oară, ÎN URMĂ CU O LUNĂ: DIN GERMANIA, de la Freiburg, am primit un colet voluminos cu cărți legionare apărute în exil, provenit de la familia Spânachi. Printre acestea se afla ȘI DISCUL despre care am vorbit, O RARITATE MUZICALĂ.

Discul l-am expus în biblioteca noastră de la sediu, ca piatră de temelie pentru micul MUZEU de rarități pe care intenționăm să-l amenajăm.

Amploarea acestui MUZEU depinde însă de DONATORII care pot oferi lucruri care să amintească de trecutul zbuciumat al Mișcării Legionare.

G. Emilian

IMNUL ROMÂNILOR SECUIZAȚI

Te-am așteptat cu sete, Căpitane,
Să-nvii în noi străbunele simțiri,
Căci ne-am pierdut și limba și credința
Sub biciul crunt al fostei stăpâniri.

Refren:
O, vino la noi, Căpitane,
Ne zbatem în trudă și-amar,
Pierdut-am și limbă și lege,
O, vino, re-nalță-un altar.

Din sufletele noastre chinuite
De mișelia atâtor trădători,
Tu singur ne spulberi deznădejdea
Și-alini în noi tristeți de Nicadori.

De-aceea îți trimitem jurământul
Că te-om urma cu pas fanatizat
Pe drumu-ți de Arhanghel al Dreptății,
Crai nou pe cerul nostru-ndurerat.

Prin tine vom clădi o nouă țară,
Mai mândră decât soarele pe cer.
Fă-ne un semn și vor cădea și munții,
De-or sta în calea Gărzilor de Fier.

Zig-zag pe mapamond

CROAȚIA

Destrămarea YUGOSLAVIEI a făcut să apară pe harta europeană nu mai puțin de șase state: SERBIA, MACEDONIA, MUNTENEGRU, BOSNIA și HERȚEGOVINA, SLOVENIA și CROAȚIA. Fostul stat federal era o creație artificială, întrucât fiecare din noile state avea limba și istoria sa proprie, religia sa (ortodoxă, catolică sau musulmană), alfabetul său (latin sau chirilic).

Dintre cele șase noi state, **CROAȚIA** se situează pe locul întâi, fiind cea mai frumoasă și interesantă. Cel ce o cutreieră, parcurge mai mult de 1.400 km, având impresia că vizitează o țară uriașă, dar teritoriul este, de fapt, de 56 538 kmp. Aruncând o privire pe hartă, contradicția se rezolvă: țara seamănă cu o potcoavă prelungită și îngustă; prin urmare, nu există nici un sat sau oraș care să se situeze mai departe de 95 km de graniță.

Litoralul Mării Adriatice are o lungime de 1.800 km, și găsim 1.185 insule, mai mici sau mai mari, lungimea totală a țărmurilor insulelor fiind de 4.000 km. Coasta Croației este una din cele mai brăzdate. Stâncile carstice dau multitudinea recifelor și insulelor.

Croația este o țară eminamente turistică, dovada fiind cei 8,5 milioane de turiști, cei mai mulți germani, austrieci și italieni, sosiți în anul 2001. Dar, atenție, azi nu mai este considerată o țară ieftină, turismul "charter" al anilor '80 a luat sfârșit. Hotelurile și restaurantele nu mai sunt ieftine.

Croația are teritoriile cele mai frumoase și cele mai de calitate din lume pentru yachting, deci viitorul turismului maritim este garantat, mai ales că dispune de o rețea de 45 de porturi. Activitatea turistică pulsează pe tot intensul litoral, dar cele mai renumite stațiuni și insule se află în **Golful KVARNER**.

Orașul RIJEKA este placă turnantă de pornire a numeroaselor excursii, aflându-se la mijlocul golfului. *După primul război mondial, în 1920, conform Tratatului de la Rapallo, Rijeka a fost declarat oraș liber, dar puțin mai târziu poetul naționalist D'Annunzio l-a ocupat și l-a anexat Italiei,* **orașul având acum numele FIUME**. În 1945 orașul a fost anexat Croației. Este acum un important centru economic și cultural, cu o industrie remarcabilă în domeniul construcțiilor și reparațiilor de vapoare. Cu cei 160.000 de locuitori, RIJEKA este al treilea oraș ca mărime al Croației. Nu are monumente excepționale, dar pot aminti câteva: *Poarta orașului*, în stil baroc, datează de 250 de ani, fiind ornată cu figuri și basoreliefuri; *Palatul guvernamental*, în stil neorenascentist, a fost construit între 1893-1895; a fost reședința ocupantului D'Annunzio, iar mai târziu al prefecților italieni; acum adăpostește Muzeul Național; *Cetatea TRAST*, o fostă fortăreață romană, transformată în Evul Mediu în cetate, pentru ca mai târziu, după încetarea pericolului otoman, mareșalul austriac Javol Neugent să o transforme într-un castel romantic cu un sistem de terase suprapuse.

De la Rijeka să mergem pe **partea apuseană a Golfului Kvarner**, unde se află zeci de orășele turistice, care mai de care mai interesante. Prima oprire să o facem la **OPATIJA**, cu climă blândă, cu frumoase edificii, parcuri și alei cu palmieri. Apoi să ne oprim la **LOVRAN**, cu străzi și case medievale construite în stil baroc; la **PLOMIN**, un orășel conceput de romani, și să facem o escală ceva mai lungă, la **LABIN**, oraș roman care mai târziu a aparținut francilor, germanilor și venețienilor, apoi austriecilor și mai târziu italienilor.

Ajunși la **POLA**, popasul este nu de ordinul orelor, ci chiar de o zi sau două, fiindcă ai ce să vezi. Orașul este construit pe opt coline și are 60.000 de locuitori. Partea lui veche are, printre alte edificii, *Arcul de Triumf, roman*, construit în onoarea lui Sergius; în zidul cetății sunt tăiate două porți: *poarta Hercule* și *poarta dublă Geminia*. Trecând prin ele ajungem la *Amfiteatrul roman*, un colos de piatră oval, cu trei etaje, construit în timpul lui August (30 Î. Hr – 14 D. Hr) și lărgit sub dominația lui Vespasian (78 – 81 D. Hr), ce are axul lung de 132 m și cel scurt de 105 m. *Bazilica* este o catedrală care păstrează intactă forma interioară romană. În apropiere se află *Palatul Podesta*, construit în sec. al XIII-lea în stil gotic, consacrat zeiței Diana. Să nu omit *Biserica Franciscană* din sec. al XVI-lea, un amestec al epocii romane târzii și al celei gotice timpurii.

Dar este cazul să vizităm și primele **insule** aflate în **Golful POLA**, pe nume **BRIONI**. Au fost ocupate de către romani între 78 - 71 Î. Hr., care au construit aici vile luxoase unde își petreceau iarna. După cel de-al doilea război mondial, Tito își ridică aici rezidența prezidențială de vară.

Ne întoarcem pe litoralul apusean al **Golfului Kvarner** și ne continuăm drumul spre Porec, dar mai înainte să facem alte două scurte popasuri care, sunt sigur, merită vizitate: la **KOVERSADA** există un sistem de campinguri și moteluri cu o capacitate de 6.000 de persoane, fiind cea mai mare colonie nudistă a țării, însă cu reguli foarte stricte: seara îmbrăcămintea este obligatorie, iar fotografierea este interzisă, cei care încalcă interdicția asumându-și consecințe grave; cel de-al doilea popas este la **Fiordul LIMSKI**, o interesantă formațiune naturală, cu lungime de 12 km.

Iată-ne ajunși la **POREC**, oraș cu un însemnat trecut, cu o existență de două milenii și jumătate. Și el a aparținut până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial Italiei. Veritabila comoară a orașului este *Bazilica Eufrasius*, de influență bizantină: după Veneția și Ravenna, mozaicul din Porec este cel mai însemnat de-a lungul coastelor Adriaticii.

Din port un vaporaș face curse regulate la **Insula Sf. NICOLAI**; celebritatea insulei fiind dată de farul ridicat în 1402 pe o bază în formă de cerc, fiind unul din cele mai vechi faruri ale Adriaticii.

Ne reîntoarcem de unde am pornit, la Rijeka, de unde, în zilele următoare, vom face excursii numai în insulele **Golfului Kvarner**. Cea mai mare insulă este **KRK**, cu o suprafață de 410 kmp, lungă de 38 km și lată de 13 km. "Capitala" insulei, ca să spun așa, întrucât aici se mai află alte 10 orășele, este, firește, KRK, cu numeroase monumente; în orașul vechi, cu străduțe strâmte, nu găsim nici o casă mai tânără de 100 de ani. Strada prin care ieșim din piața centrală este doar de 2 m lățime. Dintre vechile monumente se evidențiază *Bazilica Sf. Quirinus*, cu 2 capele renumite, cea Frangepană, gotică, din sec. al XV-lea, și *Capela Sf. Cruce*, ridicată în 1477.

Cea de-a doua insulă din Golful Kvarner, ce trebuie vizitată, este **Insula CRES**, de o formă ciudată, lungă de 68 km, lată câteodată de numai de 2 km. Este mare ca suprafață, având 404 kmp. "Capitala" (iar pun ghilimelele) este orașul care poartă numele insulei, dar interesante sunt și orășelele **MARTINSCICA**, cu izvoare de ape termale, și **OSOR**, cu biserici vechi, construite în timpul ocupației venețiene.

Insula RAB este a noua insulă, după mărime, având 94 kmp, dar amploarea frumuseții și bogăției monumentelor depășește cu mult mărimea ei. Bunăoară, este foarte rar ca pe o insulă carstică să fie 300 de izvoare, și din acest motiv găsim aici o floră abundentă. Orașul RAB este brăzdat de străduțe înguste, în port se înșiră hotelurile, restaurantele și alte localuri. Și aici, pe insulă, la *Suha Punta*, se află cea mai veche tabără de nudism a Adriaticii.

Să vedem și partea estică a litoralului croat care este cei mai lung: puzderie de orășele și sate, vara pline de turiști din toată Europa. În treacăt amintesc doar numele a câtorva: BAKAR, SENJ - cu o istorie frământată, KARLOBAG și NOVIGRAD. Noaptea se petrece la **ZADAR**, întrucât ziua următoare ai multe de vizitat aici. Prima menționare a orașului datează din anul 384 Î. Hr., iar de-a lungul secolelor s-au construit Bisericile și Mânăstirile *Sf. Francisc, Sf. Anastasia, Sf. Donat, Sf. Kresevan, Sf. Simion* și obiective trecute în ghidurile turistice. Ajungem în orașul **SIBENIK**, ce are *Catedrala Sf. Iacov, Fortăreața Sf. Anna*; la 17 km de oraș, o excursie "obligatorie" este la *cascada KRKA*, unde suntem martorii unui eveniment natural de neuitat; cascada străbate strâmtoarea înainte de a se revărsa în *lacul Visofac*.

SPLITUL este al doilea oraș al litoralului, cu aprox. 200.000 de locuitori. Am zăbovit mai mult la *Muzeul Mestrovic;* sculptorul de renume mondial a făcut în România două statui celebre, una în 1939, care îl reprezintă pe regele Carol I călare, în fața Palatului Regal, demolată în 1948, și alta din piatră, care îl reprezenta pe marele om politic I. C. Brătianu, aflată într-un parc din apropierea Pieței Romane. *Palatul Dioclețian* are dimensiuni extraordinare: lățime estică de 215 m, vestică de 175 m, și sudică de 181 m, și este atracția principală a orașului. La mică distanță ca valoare se situează *Mausoleul Imperial, Templul Jupiter și Domul* cu tezaurul lui.

Ne încheiem periplul pe litoralul croat vizitând perla acestuia, **DUBROVNIK (fost RAGUZA)**. Istoria orașului ar ocupa mai multe volume: Austria l-a stăpânit între 1815 - 1918, din 1918 a aparținut Iugoslaviei, apoi Croației, și, de atunci, ca reședință a culturii și turismului, și-a reînceput dezvoltarea. Cca. 15 obiective majore trebuie vizitate, printre care: *Mânăstirea Dominicană, Acvariul, Muzeul Maritim, Catedrala, Palatul senatorial, Placa (Piața), Biserica Sf. Blasiv, Palatul Sponza, Parcul Gradec.*

Am lăsat în urmă descrierea succintă a capitalei Croației, **ZAGREBUL**. Deoarece locurile semnificative se situează destul de aproape unul de celălalt, cu o plimbare mai lungă le putem vizita și pe jos. Succint să le enumăr: *Catedrala* - ce are un turn cu clopot neogotic înălțat la 105 m; *Piața* - foarte bogată în produse; *Biserica Sf. Ecaterina* - cea mai veche biserică barocă a Croației și cea mai frumoasă a Zagrebului, construită între 1620 - 1631; *Turnul Lostrscak* - de unde la ora 12 se trage cu tunul, speriind porumbeii din împrejurimi; *Funicularul* - care funcționează din 1890 și transportă călători din zece în zece minute; *Biserica Sf. Marc, Parcul Maksimir.*

Emilian Ghika

Corespondență

TALMUDUL

Începând cu vremea propovăduirii sfinților Apostoli, ura vrăjmașului diavol i-a găsit împreună-lucrători pe cărturarii și fariseii cei urâtori de Hristos, care, **pentru a opri propovăduirea ucenicilor Domnului, au început să măsluiască textul sfintei Scripturi a *Vechiului Testament*, în mii de locuri, pentru a ascunde proorocirile mesianice** și orice altă legătură ce s-ar fi putut face între legea veche și creștinism. *Astfel, în dialogul cu iudeul Trifon, scris în jurul anului 150 d.Hr., putem citi cum Sf. Mucenic Iustin Filosoful îl mustră pe acesta pentru o seamă de schimbări aduse de evrei textului Vechiului Testament, mai cu seamă proorocirilor despre Întruparea, Propovăduirea, Patimile, Învierea și Înălțarea la cer a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.*

Dar schimbările făcute de iudei aspra cărților Vechiului Testament au continuat până la alcătuirea unei forme finale, căreia i s-au adus și comentarii în același duh, și așa s-a ivit ceea ce se cheamă ***TALMUDUL*, cartea de căpetenie a evreilor de pretutindeni.**

Talmudul (în ebraică: învățătură, studiu) este cel mai important manuscris ebraic, ediția lui completă având aproape 10 000 de pagini.

Structura de bază sau miezul ***Talmudului*** este ***MIȘNA*** (în ebraică: repetare); este vorba de **o parte din *Tora*,** pe care, după tradiția ebraică, Dumnezeu ar fi dat-o pe muntele Sinai lui Moise prin grai direct. **Talmudul este scris într-o formă codificată.**

TORA cuprinde primele cinci capitole din Biblie cunoscute și sub numele de ***PENTATEUH*** sau "*Cărțile lui Moise*": Facerea (Geneza) - Întâia Carte A Lui Moise; Ieșirea (Exodul) - A Doua Carte A Lui Moise; Leviticul - A Treia Carte A Lui Moise; Numerii - A Patra Carte A Lui Moise; Deuteronom (A doua Lege) - A Cincea Carte A Lui Moise

A doua parte a ***Talmudului*** este ***GHEMARA*** (în aramaică: învățătură, știință), care conține **comentariile și analizele primei părți *Mișna*** ale unor învățați evrei, ca și teme cu aspecte din drept, medicină, științe naturale, istorie și pedagogie, precum și fabule, ecuații, ghicitori.

Cărțile Vechiului Testament, atât originalul, cât și copiile cu modificările ulterioare, au fost distruse sistematic de iudei până la stabilirea unei forme îndeajuns de convenabile pentru a nu mai exista nici o legătură cu acesta: *Tanakh* și *Septuaginta*; ***Tanakh* este textul evreiesc al *Vechiului Testament*.**

TALMUDUL hărăzește numai evreilor întreg Pământul cu toate bunurile din lume: ***"Dumnezeu a măsurat Pământul și a dat evreilor pe goimi*** (adică pe ne-evrei) ***cu tot ceea ce ei posedă*"**. ("Talmud Babli", Tratatul Babe-Kmuna, f.32,c.2).

Însăși denumirea de "goi" ("goimi" la plural) pe care o dau evreii celor ce aparțin altor neamuri, arată disprețul acestora și delimitarea pe care o fac, considerând că doar evreii sunt oamenii și toți ceilalți animale.

Talmudul dă dreptul evreilor de a fura: "*este permis să despoi un goi*" ("Talmud Babli", Tratatul Babe-Metzia) sau: "*proprietatea unui ne-evreu este ca lucrul părăsit, ca un deșert, ca nisipul mării, adevăratul proprietar e primul evreu care pune mâna pe ea*". ("Talmud Babli", Tratatul Baba Batra Disert).

Talmudul interzice evreului să dea înapoi goi-ului un lucru pe care acesta l-a pierdut: "*cel ce dă unui goi obiectul pierdut, nu va găsi iertare înaintea lui Yahweh (Iehova)*" ("Talmud Babli" Traite Souhedrin).

Iată rugăciunea evreilor de dimineață: ***"O, Yahweh, dezrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți ne-evreii"***. La această rugăciune se adaugă cuvintele lui Rabibi Salman: "Celui mai blând dintre șerpi scoate-i ochii, ***pe cel mai bun dintre creștini ucide-l"***.

În Israel copiii evrei sunt învățați de către rabini să binecuvânteze când trec pe lângă un cimitir evreiesc și să blesteme mamele morților când trec pe lângă un cimitir străin. (I. Shahak - "Povara a trei milenii de istorie și de religie iudaică", Ed. Fronde, Alba-Iulia - Paris, 1997)

După "Shevet Musar", creaturile satanice sunt: câinele, porcul, măgarul și... creștinul. *(Poate așa se explică de ce câinii, porcii și măgarii au fost însemnați cu cipul ce conține codul 666. Conform planurilor sioniste, urmează pecetluirea creștinilor – a oamenilor, în general).*

Vă lăsăm pe dvs. să analizați singuri caracterul următoarelor afirmații talmudice:

"doar evreii sunt oameni, cei ce nu sunt evrei nu sunt oameni, ci vite (goimi)" (Kerithnut 6b, pg.78, Jebhammoth 61 a).

"*Cei ce nu sunt evrei au fost creați pentru a-i servi, ca sclavi, pe evrei*" (Midrasch Talpioth, 225)

"*Relațiile sexuale cu cei ce nu sunt evrei sunt precum relațiile cu animalele*" (Kethuboth 36)

"Natalitatea ne-evreilor trebuie diminuată masiv" (Zohar 2,4 b).

"Așa cum înlocuiești vitele sau măgarii pierduți, așa vei înlocui pe cei ce nu sunt evrei și au murit" (Iore Dea 337, 1).

"*Să dai o palmă unui evreu este ca și cum i-ai da o palmă lui Dumnezeu*" (Sanhedrin 58 b)

"Dumnezeu (Yahweh) nu este niciodată supărat pe evrei, doar pe ne-evrei" (Talmud 4/8/4 a).

"Voi, evreii, M-ați făcut pe Mine, Yahveh (Iehova), singurul Domn adevărat în lume, de aceea, vă fac singurii conducători în lume".

"*Cine vrea să fie deștept, trebuie să se ocupe de bani, deoarece nu există stâlpi de susținere mai importanți în Thora, deoarece ei sunt ca o fântână strălucitoare*" (Talmud 4/3/173 b)

"Evreii trebuie întotdeauna să îi înșele pe ne-evrei" (Zohar 1, 168 a). "Să faceți negoț cu ne-evrei dacă ei trebuie să plătească în bani pentru asta" (Abhodah Zorah 2 a T)

"Proprietatea ne-evreilor aparține evreilor pe care o folosesc pe aceasta mai întâi" (Babba Bathrd 54 b)

"Dacă doi evrei au înșelat un goi ei trebuie să împartă profitul" (Choshen Ham 183,7)

"*Evreul trebuie să se roage de 3 ori pe zi deoarece Yahweh nu l-a făcut nici goi, nici femeie, nici ignorant*" (Talmud 5/2/43 b, 44 a)

"Oriunde vor veni evreii, ei vor fi prinții Domnului" (Sanhedrin 10 a)

"*Eu, Yahweh, te fac pe tine, evreule, strămoșul popoarelor, te fac pe tine cel ales printre alte popoare, te fac rege peste popoare, te fac cel mai bun dintre popoare, te fac cel mai de încredere printre popoare*" (Schabbat 105 a)

"Oricărui evreu îi este permisă folosirea minciunilor și a sperjurului pentru a ruina un ne-evreu" (Babha Kama 113 a)

Așadar, evreii consideră că doar ei sunt oameni, ceilalți sunt vite și trebuie tratați ca atare. Vitele nu au proprietăți, nu au dreptul să dețină nimic, dar pot fi înșelate de evrei. Oriunde merg, ei devin legendari prin necinstea lor și prin ingeniozitatea diabolică cu care înșeală pe cei cu care vin în contact.

TALMUDUL, autoritatea fundamentală a Iudaismului, pecetluiește decăderea morală și spirituală a evreilor.

NOTĂ: Materialele folosite sunt de origine evreiască. *Din cărțile editate de evrei pentru a astâmpăra curiozitatea goimilor, ei au avut grijă să omită toate pasajele compromițătoare.*

Bibliografie:

"Dialog cu iudeul Trifon", cap. 72, 84, 137, în vol. "Apologeți de limba greacă", Eibmbor, București 1997; "Tâlcuirea celor 150 de psalmi"- Fericitul Teodorit al Chirului - S.M.S.A – 2003.

Emanuel Ștefaniu,
Craiova

***

"TEOLOGIA LUPTĂTOARE" (continuare din pag. 10)

Ritualul complet al intrării în loji l-a dat Tolstoi în romanul său "Război și pace", când descrie primirea în francmasonerie a prințului rus Petru Bezuhoff și e redat și de preotul I. Mihălcescu în articolul "Despre simbolismul și ritualul masonic" din revista "Biserica Ortodoxă Română", anul XLI (1923), seria II, nr. 14, pag. 1021 - 1025.

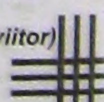
Ritualul primirii în loji variază de la grad la grad și chiar pentru același grad de la un sistem la altul.

Pentru ucenic, simbolurile se iau din natură, pentru un lucrător din meșteșugul zidăriei, iar pentru maestru din împărăția luminii.

Jurământul ce se depune la masoni variază, probabil, de la un grad la altul, și în amănunte, poate, și de la un sistem masonic la altul. Iată un formular care se depune de ucenici, după toată probabilitatea, în toate lojile de toate riturile: "*Jur, în numele Arhitectului suprem al tuturor lumilor, să nu descopăr niciodată secretele, semnele, cuvintele, învățăturile sau practicile francmasoneriei și să păstrez tăcere veșnică asupra lor.* Făgăduiesc și jur să nu trădez niciodată nimic din acestea nici prin scris, nici prin grai, nici prin gesturi, nici să pun pe altcineva să scrie, să litografieze, să graveze, să tipărească ceva, să nu dau în vileag în vreun fel ***ceea ce mi s-a descoperit până în această clipă, sau mi se va descoperi în viitor.*** *Dacă nu mă voi ține de cuvânt, mă oblig să mă supun la următoarea pedeapsă: - să mi se ardă buzele cu un fier înroșit; - să mi se taie o mână; - să mi se smulgă limba din gură; - să mi se reteze gâtul; - cadavrul meu să fie spânzurat în loja în timpul primirii unui nou frate, iar după aceea să fie ars și cenușa să fie aruncată în vânt.*" **Teribilă și criminală siluire a conștiinței să juri că nu vei destăinui ceea ce încă nu ți s-a spus!**

Ritualul acesta și simbolismul lucrurilor și actelor din care el constă, variază la primirea celorlalte două grade ale francmasoneriei albastre, de lucrător și maestru, și se complică și se schimbă cu totul la gradele superioare, în special la primirea gradelor 18 și 33, spre a corespunde scopului ascuns al francmasoneriei și mijloacelor cunoscute numai membrilor acestor grade superioare pentru atingerea scopului urmărit de ea și prin ei.

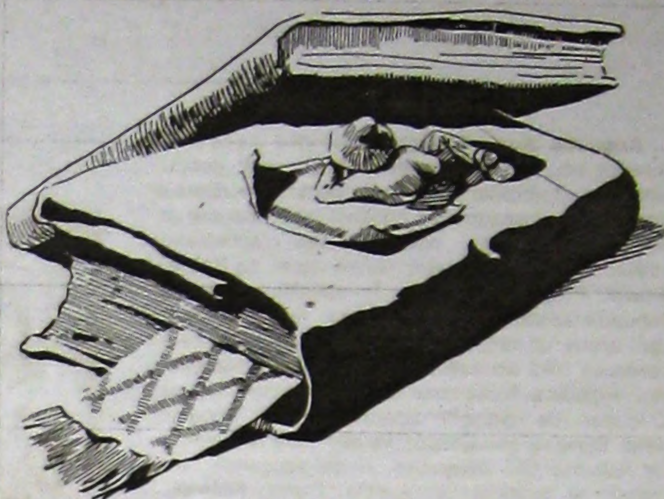
(continuare în numărul viitor)

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 45 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: *"Numiţi câteva personalităţi legionare marcante (minim 10), cu gradele şi funcţiile lor (evident, în afară de Căpitan şi de ceilalţi 4 fondatori ai Legiunii), şi câteva personalităţi de talie naţională membre ale Mişcării Legionare sau simpatizante declarate (minim 5).*

a fost dat de Gelu Moscu, 35 de ani, din Oradea (care a oferit un număr mult mai mare decât cel cerut de noi, de personalităţi legionare şi de personalităţi de talie naţională simpatizante declarate ale Mişcării Legionare),

şi care a câştigat premiul (*"Înduşmăniţii au acelaşi crez"* şi *"Testamentul politic al lui Nicolae Iorga"* - ambele de Radu Mihai Crişan).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Personalităţi legionare marcante *(în afară de CĂPITAN şi de ceilalţi 4 Fondatori ai Legiunii: ION MOŢA, ILIE GÂRNEAŢĂ, RADU MIRONOVICI şi CORNELIU GEORGESCU):*

- ing. şi avocat GHEORGHE CLIME – comandant legionar al *Bunei Vestiri* (**cel mai înalt grad**), **şeful Partidului *Totul Pentru Ţară*** (din 1937, după moartea primului şef al partidului, gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul), şeful Corpului Muncitoresc Legionar (1936 – 1937)
- econ. GHEORGHE ISTRATE - comandant legionar, **şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară, autorul celebrei şi unicei cărţi-îndreptar pentru elevii legionari, "*Frăţia de Cruce*"**
- gen. GHEORGHE CANTACUZINO-GRĂNICERUL – *fără grad legionar*, **şeful Partidului *Totul Pentru Ţară***;
- prof. univ. dr. în Istorie VASILE CRISTESCU - comandant legionar, **vicepreşedintele Partidului *Totul Pentru Ţară*, şeful organizaţiei legionare din Ilfov**, şef al Comandamentului Legionar "de prigoană"
- preot ION DUMITRESCU – BORŞA - comandant legionar al *Bunei Vestiri* (**cel mai înalt grad**), **secretarul Partidului *Totul Pentru Ţară***
- medic şi avocat ION BANEA - comandant legionar, **şeful Ardealului Legionar**
- prinţ dr. avocat şi diplomat ALECU CANTACUZINO - comandant legionar, **şeful Corpului Legionar de Elită "Moţa – Marin"**
- stud. NICOLETA NICOLESCU - comandant legionar, **şefa Cetăţuilor**
- prof. univ. şi poet de talie naţională RADU GYR - comandant legionar, **şeful regiunii Oltenia**, poetul Mişcării, autorul textelor majorităţii cântecelor legionare
- avocat şi ziarist SERGIU FLORESCU - comandant legionar, **şeful Basarabiei**
- ing. VICTOR DRAGOMIRESCU - comandant legionar, **şeful Corpului Studenţesc Legionar**
- farm. VASILE IASINSCHI - comandant legionar, **şeful Bucovinei**
- cpt. EMIL ŞIANCU - comandant legionar, **şeful Maramureşului**
- avocat MIHAIL POLIHRONIADE - comandant legionar, **şeful garnizoanei legionare Bucureşti**
- dr. avocat TRAIAN COTIGĂ - comandant legionar, **şeful *UNSCR* (*Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români*) pe ţară în 1935 – 1936, mare orator**; teolog GHEORGHE FURDUI - comandant legionar, **următorul şef al *UNSCR* pe ţară (1936 – 1937)**; dr. ŞERBAN MILCOVEANU (*fără grad legionar*), **următorul şef al *UNSCR* pe ţară (1937 – 1940)**, contemporan cu noi, autor al numeroase cărţi cu tematică legionară: *"Corneliu Zelea Codreanu altceva decât Horia Sima"* (2 vol.), *"Învierea"* (4 vol.), *"Testamente politice"*, *"Dilema între democraţie şi dictatură"* ş.a.
- dr. avocat VASILE MARIN - comandant legionar, **şeful organizaţiei de Bucureşti şi Ilfov a Partidului *Totul Pentru Ţară*, important ideolog legionar**, căzut eroic pe frontul spaniol de luptă împotriva bolşevismului
- econ. CONSTANTIN PAPANACE - comandant legionar, **unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului, important ideolog legionar** – a scris: *"Stilul legionar de luptă"*, *"Diverse stiluri de luptă"*, *"Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"*, *"Mişcarea Legionară şi macedo-românii"*, *"Orientări din primul exil (1939-1940) şi din al doilea exil (1941-1945)"* ş. a.;
- dr. ing. EUGEN IONICĂ - comandant legionar, **şeful Asociaţiei "*Prietenii Legiunii*"**
- econ. PETRE ŢOCU - comandant legionar, **şeful Comerţului Legionar**
- avocat ION BELGEA – comandant legionar, **şeful Corpului "Răzleţi"**, şef al Comandamentului Legionar "de prigoană"

***

Personalităţi de talie naţională, membre ale Mişcării Legionare sau simpatizante declarate:

- savantul NICOLAE PAULESCU - simpatizant declarat; a fost apărătorul benevol al lui Corneliu Zelea Codreanu şi al studenţilor creştini naţionalişti în procesul aşa-zisului "complot studenţesc" din 1923
- prof. univ. filosof NAE IONESCU – foarte mare simpatizant, activ, manifest în numeroase conferinţe (iar în paginile "Cuvântului", prestigiosul ziar al cărui director era, i-a susţinut necontenit pe legionari), participant la tabăra legionară de la Carmen Sylva; închis în lagărul de la Miercurea Ciuc împreună cu elita legionară
- savantul şi scriitorul MIRCEA ELIADE – **membru** al Mişcării Legionare, a scris numeroase articole elogioase despre Mişcarea Legionară în presa naţionalistă a vremii (*Cuvântul, Calendarul, Gândirea, Buna Vestire, Sfarmă Piatră*), **candidat pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară***, închis în lagărul de la Miercurea Ciuc împreună cu elita legionară, supravieţuitor al masacrului din noaptea de 21/22 sept. 1939
- filosoful şi poetul LUCIAN BLAGA – membru în Asociaţia "Prietenii Legiunii" (de la înfiinţarea acesteia, din 1936 şi până în 1940, când devine **membru** al Mişcării Legionare, la Sibiu; drama sa istorică "Avram Iancu" este dedicată Căpitanului
- filosoful CONSTANTIN NOICA – membru al Mişcării Legionare (în 1940)
- sociologul TRAIAN BRĂILEANU – membru în Senatul Legionar şi parlamentar pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară*
- poetul şi matematicianul ION BARBU - simpatizant declarat (publicist în revistele: "Cugetul românesc", "Gând românesc", "Gândirea", "Universul literar", "Matematica"; a scris art. *"Un chip al Căpitanului"*, a dedicat o poezie lui Radu Gyr şi spunea: "Ca matematician, consider că ştiinţa este aliata ordinei legionare" – revista "Axa", 1940)
- poetul VASILE MILITARU – simpatizant declarat, deputat pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară*
- poetul ARON COTRUŞ – simpatizant declarat – numeroase poezii legionare
- lingvistul SEXTIL PUŞCARIU – membru în Senatul Legionar
- scriitorul CONSTANTIN GANE - simpatizant declarat (în vol. III al cărţii "Trecute vieţi de doamne şi domniţe", scrie: "Nu-mi pot termina cartea, căci a fost ucis Căpitanul meu şi al neamului.")
- prof. univ. SIMION MEHEDINŢI - simpatizant declarat în conferinţe şi în ziarul "Cuvântul Studenţesc", membru al Senatului Legionar
- prof. dr. acad. DIMITRIE GEROTA – membru al Senatului Legionar, parlamentar pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară*
- prof. univ. arh. CONSTANTIN IOTZU, asistentul arh. ION MINCU – simpatizant declarat, a elaborat planul de construcţie a Casei Verzi şi planurile după care s-a desfăşurat înmormântarea eroilor Moţa şi Marin
- savantul GEORGE COANDĂ – membru în Asociaţia "Prietenii Legiunii"
- filosoful dr. în Econ. şi Drept PETRE ŢUŢEA – un foarte mare simpatizant declarat şi manifest, numeroase interviuri prolegionare după 1989 (printre altele, afirma că "legionarul este românul absolut")
- scriitorul GIB MIHĂESCU - simpatizant declarat (în romanul "Zilele şi nopţile unui student întârziat" personajul pozitiv, opus "studentului întârziat", este legionarul Băiatu Mih.)

NOTE:

1) Pe NICHIFOR CRAINIC nu l-am trecut pe listă, *deşi revista condusă de el, "Calendarul", a găzduit în perioada 1932 – 1933 articole care susţineau Mişcarea Legionară*, pentru că simpatia lui pentru legionari a ţinut doar un an, până când a fost arestat în procesul Duca.

În aceeaşi ordine de idei, nu l-am trecut în categoria simpatizanţilor nici pe filosoful şi eseistul EMIL CIORAN, *deşi a fost simpatizant declarat şi activ în 1937 – 1940 şi a scris cel mai emoţionant şi frumos articol despre Căpitan*, pentru că prin anii 70, la Paris, s-a dezis public de ideile legionare (pentru a nu fi pus la index de evreimea internaţională).

2) Am menţionat doar personalităţile culturale şi ştiinţifice, dar în categoria simpatizanţi declaraţi sau chiar membri ai Senatului Legionar figurează şi **generali ai armatei Române** (D. Coroamă, Const. Petrovicescu, N. Dona, I. Tarnoschi, Gh. Băgulescu, Virgil Băgulescu, Const. Constandache, Gh. Comănescu), **înalţi prelaţi ai bisericii Ortodoxe Române:** Nicolae Bălan (mitropolitul Ardealului), episcopul Bartolomeu al Râmnicului, Gurie Grosu (mitropolitul Basarabiei), vicarul Arhiepiscopiei Bucureştilor, Veniamin, precum şi **principele Nicolae de Hohenzollern**, fratele lui Carol al II-lea.

ÎNTREBAREA LUNII MAI: Numiţi câteva clădiri construite sau reparate de legionari (doar dintre cele care nu au fost "rase").

PREMIU: *"Vârf de lance. Secolul XX"* – Şerban Milcoveanu.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI *(la cele enumerate în pag. precedentă)*, **şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).**

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 322 3832

Augustin Jiga - Făgăraş: "Naţiunea civică", un concept nou apărut şi total artificial, creat pentru pierderea identităţilor naţionale, pentru favorizarea "globalizării", înseamnă un contract între cetăţean şi stat, în aceste situaţii statul acceptând multietnicitatea (este vorba, printre altele, de Belgia, Franţa, Polonia, Slovacia). În definiţia clasică a naţiunilor există două teorii clasice: teoria franceză care spune: un stat, o naţiune; şi teoria germană care spune că părţi ale naţiunii pot trăi în afara hotarelor ţării respective. Multe state fac diferenţa între naţiune şi popor (de exemplu, Spania, Estonia, Ungaria, Italia, Slovenia sau Grecia), iar alte state nu vorbesc de naţiunile ţării respective, ci de popoarele care trăiesc pe teritoriul lor (Austria, Cehia, Finlanda, Portugalia, Suedia, Germania, Elveţia). Există, în mare, două viziuni asupra existenţei naţiunii: una consideră naţiunea ca realitate, alta o consideră un artefact cultural (cică naţiunea n-ar exista ca grup social, ci doar virtual - teoria naţiunii ca o comunitate inventată! ce stupiditate!) Bineînţeles, această viziune reflectă concepţia stalinistă despre naţiune, formulată în articolul scris de *Stalin* în 1913 - "Problema naţională şi *social-democraţia*" (parcă am mai auzit noi de social – democraţi...) Şi mai există unii care afirmă că ar fi existat "comunism naţionalist"! Păi cum, când însuşi termenul "naţiune" este considerat de comunişti "comunitate inventată"!

Corneliu Custureac - Râşnov: Interesantă întrebare! M-am documentat şi vă pot răspunde cu seriozitate că Mafia este în general cunoscută ca o organizaţie de origine siciliană, apărută în timpul Vecerniilor Siciliene, în 1282, sub domnia sângeroasă a lui Carol I de Anjou. Cuvântul are o etimologie incertă; se pare că în timpul Vecerniilor Siciliene ţăranii au creat o armată proprie denumită M.A.F.I.A. ("Morte alla Francia, Italia anela" – "Moarte Franţei, Italia strigă"), după strigătul lor de luptă. În următoarele secole a luptat împotriva tiraniei principilor şi pentru păstrarea tradiţiilor locale, devenind şi o formă de apărare a familiilor de latifundiari sicilieni împotriva oricărei autorităţi străine care ar fi putut să le încalce drepturile. Recurgând şi la acte cu caracter banditesc, împotriva administraţiei, se va dezvolta apoi în mediile urbane. Există mai multe tipuri de mafie, specifică fiecărei zone a sudului Italiei: Cosa Nostra în Sicilia, Camorra în Napoli, Sacra Corona Unita în Puglia, Stidda (Steaua) în Sicilia.

Grigore Popovici – Rădăşeni (Suceava): Mulţumim pentru "Jurnalul de pribegie" şi, totodată, ne minunăm de prolificitatea dvs.: sunteţi la a şasea carte publicată! Vă urăm din suflet "La cât mai multe cărţi!"

Pantilie Mots – Essen (Germania): Ne bucurăm că revista noastră e citită şi în Germania şi, mai ales, că i se acordă atâta atenţie. Aveţi perfectă dreptate: Războiul de Întregire a început la 14 aug. 1916, iar nu în 1914 (când Consiliul de Coroană convocat de Carol I la Castelul Peleş a decis neutralitatea României). Eroarea de dactilografiere în privinţa anului din articolul lui E. Ghiocel, de luna trecută, "Per pedes prin centrul Bucureştiului", ne-a scăpat, pur şi simplu, având în vedere volumul de muncă; vă mulţumim că ne-aţi dat ocazia să corectăm. Din păcate, nu este prima (şi, probabil) nici ultima greşeală de acest gen.

Angela Aanei – Vatra Dornei: Costache Oprişan a fost unul dintre miile de martiri legionari – Dumnezeu să-l odihnească! – dar totuşi nu se poate număra printre primele personalităţi legionare! Primul şef al Frăţiei de Cruce pe ţară a fost Ion Moţa, sub conducerea căruia, în opt ani (1924 – 1932), organizaţia s-a dezvoltat vertiginos, iar apoi, sub conducerea comandantului legionar Gh. Istrate, mare pedagog, Frăţiile de Cruce au fost organizate exemplar; tot lui Gh. Istrate î se datorează şi Îndreptarul Frăţiei de Cruce. Costache Oprişan a preluat Frăţia în clandestinitate şi n-a avut posibilitatea educării şi organizării acesteia (în adevăratul sens al cuvântului). Apoi, prinţul Alecu Cantacuzino nu a fost simpatizant legionar, ci comandant legionar, iar episcopul Valerian Trifan (?) despre care vorbiţi dvs. şi pe care-l consideraţi simpatizant, este chiar comandantul legionar Viorel Trifa, şef al studenţimii în 1940 (devenit episcop în exil, în America). Apoi, Radu Gyr nu a avut funcţia (sau gradul) de poet în Mişcare, ci gradul de comandandant legionar şi funcţia de şef al Olteniei legionare. Iar ing. Gh. Clime nu a fost simplu "fruntaş", ci era cea mai importantă persoană după Căpitan (şi după moartea lui Ion Moţa). Gh. Clime, Banea, Istrate etc. n-au fost asasinaţi pentru că erau ingineri, doctori, avocaţi, ci pentru că făceau parte din elita legionară; de aceea nu trebuie omis niciodată gradul celor din conducerea Miscarii., asa cum fac simistii sistematic. Apoi, Rugul Aprins nu a fost o organizaţie legionară, ci o grupare a intelectualilor creştini şi anticomunişti (dar acest subiect îl voi detalia, din lipsă de spaţiu, în următorul număr al revistei, tot la Poşta Redacţiei). Ar mai fi multe corectări şi precizări la ceea ce aţi scris dvs., dar, din aceeaşi lipsă de spaţiu, mă opresc aici, nu însă înainte de a vă mulţumi pentru participarea la concurs. Ca încurajare, vă vom oferi totuşi şi dvs. cele două cărţi ale lui Radu Mihai Crişan (mai ales că domnia sa ne-a donat multe exemplare), cu rugămintea însă de a citi răspunsul la concurs dat de dl. Gelu Moscu.

Remus Danciu Groşan - Vedea: Şcoala filosofului Nae Ionescu a fost persiflată de Şerban Cioculescu cu denumirea de "*trăirism*"; termenul însă "a făcut carieră" şi azi se poate spune că "*trăirismul*" a fost un curent al filosofiei româneşti din perioada interbelică, avându-l ca principal reprezentant şi iniţiator pe Nae Ionescu Acesta profesa o atitudine inspirată din filosofia vieţii (Kierkegaard, Nietzsche, Spengler, Bergson, Soloviov, Berdiaev etc.), axată pe proclamarea primatului trăirii asupra intelectului, adică este mai importantă atitudinea mistică decât cea intelectuală sau analitică, este mai importantă mântuirea decât idealurile culturale, practica duhovnicească decât îndeletnicirile academice etc. Nae Ionescu profesa idealul realizării unei filosofii româneşti având ca principii mistica şi autoritatea, specifice răsăritului european. Trăirismul a permis dezvoltarea unor accente diferite: Mircea Vulcănescu profesa spiritualitatea duhovnicească în vreme ce Emil Cioran accede spre o trăire frenetică, negatoare, pe fondul pesimismului. Ideologia trăiristă afirmă că nu există filosofie ştiinţifică, ci doar "filosofări" care nu trebuie neapărat să fie comensurabile sau compatibile. Printre discipolii lui Nae Ionescu s-au numărat Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Mircea Vulcănescu. Curentul trăirist a avut o activitate publicistică susţinută în reviste: "Gândirea", "Axa", "Vremea", "Cuvântul", "Floarea de Foc" etc.

Gândirismul a fost un curent ideologic, literar si cultural constituit tot în perioada interbelică, însă în jurul revistei "Gândirea" (1921-1944) a lui Nichifor Crainic, promovând programatic valorile tradiţionale, cu puternică notă ortodoxă. Întemeiată în 1921, sub conducerea lui Cezar Petrescu, revista a avut la început o orientare eclectică. Din 1928 a intrat sub conducerea lui Nichifor Crainic. În articolele sale programatice ("Iisus în ţara Lui", "Parsifal" şi "Sensul tradiţiei"), Nichifor Crainic a pledat pentru tradiţionalismul culturii române, conceput ca îmbinare între autohtonism şi ortodoxism, între temele şi valorile naţionale promovate de mişcările literare anterioare (paşoptism, junimism şi sămănătorism) şi spiritualitatea ortodoxă (văzută ca un "covîltir de aur" al bisericii române, ca o zare metafizică în care se proiectează toată existenţa şi aspiraţiile poporului român), considerând că arta ar trebui să fie de sorginte exclusiv religioasă. Nichifor Crainic a argumentat superioritatea culturii bizantine, negând valoarea civilizaţiei occidentale şi criticând tendinţele de occidentalizare a culturii şi a spiritului civic românesc, susţinând ideile lui Herman Keyserling din "Das Spektrum Europas", potrivit căruia România ar putea deveni un adevărat centru al bizantinismului. Colaboratori ai "Gândirii": Lucian Blaga, Adrian Maniu, Gib Mihăescu, Vasile Voiculescu, Ion Pillat ş.a.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"*
ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri, orele 15–19***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

